

brat *frančišek* 1

*Tisti božji služabnik,
ki se ne jezi in ne
vznemirja zaradi koga
drugega, živi pravilno
in brez greha. In blagor
mu, kdor ničesar sebi ne
pridrži ter daje cesarju,
kar je cesarjevega,
in Bogu, kar je božjega.*

(FOP 11)

- Sodba in kriza
- Pogovori – Gorenc
- Generalni kapitelj FSR
- Frančiškanski okoljski pohodi
- Romanje v Francijo

3	✉	Urednikova beseda		Poročilo volilnih kapiteljev pokrajinskih bratstev
Krajevno bratstvo FSR na Ptujju bogatejše
za štiri nove člane	
4	✝	Frančiškova duhovnost
Cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega
Sodba in kriza	30	✝	Mladi Frančišku
Podaj MI Roko
8	✝	Naša evangelizacija
Delovanje Svetega Duha	31	✝	Pravičnost in mir
Frančiškanski ekološki pohodi
12	✝	Iz naših družin
S. Stanislava in br. Sandi Gorenc FSR
Sestra Emanuela De Nunzio se je vrnila
v Očetovo hišo	34	✝	Razvedrilo
Nagradni okvir
16	✝	Frančiškov svetni red
Generalni kapitelj FSR
Poslanica z generalnega kapitlja FSR
Pot k izviru Frančiškove duhovnosti
Izjave romarjev v Assisi, oktobra 2011
Duhovna vzpodbuda z duhovnega kapitlja FSR
FSR pri Sveti Trojici v Halozah
Srečanje krajevnih bratstev FSR mesta Ptujja	35	✝	Korenine in sadovi
Življenje svetega Frančiška
			38	✝	Sveta dežela
Novice iz Svete dežele
Naš Camino
V spomin prelatu g. Franciju Vrhuncu
Romanje k trem francoskim svetnicam
Edinstveno romanje v Ukrajino

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.

GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (FSR) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj: Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zb/f

Za založbo: Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora: Jernej Kurinčič OFM (glavni in odgovorni urednik)
Peter Skoberne FSR (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič FSR (Frančiškov svetni red); metod.trajbaric@guest.arnes.si
Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Benjamin Tomažič (Napovednik)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik: Aleš Porenta

Fotografija na naslovnici: Peter Skoberne

Oblikovanje in priprava: Tina Prinčič, Založba Brat Frančišek

Tisk: Tiskarna Pleško, Medvode

Naklada: 2300

Naslov uredništva: Küzmičeva 6, SI-1000 Ljubljana; tel.: 0590-717-25 ali 040-644-164;

E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si; faks 01 24 29 313;

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na: *Narodni svet FSR Slovenije*, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana
TRR **SI56-2420-1900-4608-820** Raiffeisen banka d.d. Maribor; sklic na **00 700-12**
Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Dragi bratje in sestre!

Najprej vam voščim veliko blagoslova za božič in novo leto.

Ali vam že kaj diši po zimi? Zadnja leta moramo na to že kar čakati. Smučke, sanke in drsalke se prašijo v kotih. Ampak se prašijo zraven tudi lopate za sneg, pa se nekako izravna. Ne glede na to, kakšno je vreme zunaj, pa je važno, da je v srcu toplo. In da smo Odrešenika, ki je prišel med nas, sprejeli odprtih rok.

Številka pred vami je prva v novem letniku – ker letos v slovenski Cerкви obhajamo leto družbenega nauka Cerkve, smo se odločili, da bomo temu sledili tudi mi. Vsaka številka bo obravnavala eno izmed področij javnega življenja in kaj lahko kristjani konkretno na njem pripomoremo. Tako bomo lahko uvideli (in tudi ukrepali), da se božje Kraljestvo uresničuje tudi v tej zemeljski razsežnosti. Začenjamo s tistim najbolj »pritlehnim«, z gospodarstvom. Prvi prispevek razbija predsodek, da denar (in uspeh) nujno pomenita tudi pokvarjenost, in je zares osvežujoče pričevanje. Drugi članek pa podaja bolj duhovno gledanje na sedanjo gospodarsko krizo. V rubriki *Naša evangelizacija* nam g. škof Stanislav Lipovšek spregovori o novi evangelizaciji. V skladu z bolj »družbeno« usmeritvijo letnika bomo namesto pogovorov z duhovnimi asistenti objavljali pogovore z družinami iz naših bratstev, tokrat se nam predstavita zakonca Gorenc. Prebrali boste lahko, kako je bilo na generalnem kapitelju v Braziliji, pa na romanju v Assisi ali na volilnih kapiteljih doma.

Cez lužo poskušajo na nekatera velika okoljska vprašanja opozoriti s posebnimi ekološkimi pohodi – tudi o tem boste lahko brali. Kot vedno v rubriki *Razvedrilo* vaš priljubljeni izziv, ki ga že vrsto let pripravlja ga. Frančiška Pavlič – hvala! In pa novice iz Svete dežele in od naokrog.

Tokratni številki smo priložili položnico in vas vabimo, da po svojih močeh prispevate za revijo – veseli smo, da nam omogočate, da revijo lahko izdajamo brez naročnine.

Ob začetku leta je vsekakor na mestu, da se kot urednik zahvalim vsem, ki velikodušno in zvesto pošiljate svoje prispevke, veseli pa bomo tudi drugih – kar opogumite se, da bomo lahko brali še, kako Duh navdihuje vas. In že vnaprej hvala!

Mir in dobro!
br. Jernej

Cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega

Leto 2003 se je Ervin po spletu življenjskih okoliščin odločil za samozaposlitev na področju gradbeništva. Po določenem času sem se odzvala na njegovo povabilo in se mu v poslu pridružila z izgovorom, da si »odpočijem« od prejšnje službe in v tem času poiščem bolj primerno zaposlitev.

Po nekaj dneh uvajanja sem pripravila načrt poteka dela, arhiva, sprotne spremljanja izvedbe naročil, preučila sem nekaj zakonodaje in drugih predpisov – vse to z namenom, da bi bilo delo v malem podjetju prijetno, pregledno in korektno. Zdelo se mi je, da sem v relativno kratkem času postavila celotno strukturo na trden temelj.

Sprejemali smo naročila in izvajali dela. Obnavljali smo stanovanja, gradili hiše, poslovne prostore in izdelovali popise. Odnosi z naročniki pa so postajali iz projekta v projekt bolj napeti. Vzdušje v službi me je začelo skrajno bremeniti, marsikatera noč je bila neprespana. Spraševala sem se, kdo je na pravi strani, zakaj se nam vse to dogaja in kako bomo rešili vse te skrajno zapletene zadeve? Doživela sem, da so nekateri naročniki najprej izsiljevali s plačilom v gotovini (torej brez računa in davka), potem pa še zahtevali neprimerne popuste in končno zagrozili še s prijavo na davčno ... Drugi

so pred končnim poračunom poslali odvetniško pismo, polno obtožb in obsodb, na drugi strani pa so naši podizvajalci ravnali nekorektno. Počutila sem se kot v primežu, nemočna in popolnoma strta sem gledala tek dogodkov. Znotraj tega sem zmogla le iskati pomoč pri pravnikih in popravljati lastne napake, storjene iz nevednosti. Teža in občutek nemoči sta je dan za dnem stiskala k tlom, dokler ni prišla še zadnja preizkušnja a podkupnino ali kakor koli bi že temu rekli. Jasno se spominjam kako sva se z Ervinom vračala z oglada nekega objekta na Dolenjskem, ko se je v meni zgodil preobrat. Iz žrtve vseh teh dogodkov sem se v trenutku

spremenila v bojovnico za pravičnost. V glavi so mi odmevali evangelijski odlomki in nekateri verzi psalmov, Sveti Duh pa je moje srce, dušo in duha prestavil na »drugo

stran«. Jasno in naglas sem nastavila svoja stališča in jih utemeljila. Tako je postalo najino vodilo: Cesarju kar je cesarjevega, Bogu, kar je božjega. Od tistega trenutka dalje sva

zase in za vse udeležene. Temu vstajanju srca v pravičnost se je kmalu pridružila še ljubezen, saj delo ni le posel, temveč predvsem poslanstvo. In to nas kliče, da prispevamo svoj delež k skupnemu dobremu. Tako sva postala človeka v polnosti – v pravičnosti in ljubezni, ki sva jo začela živeti v poslu in drugod. Najino poslanstvo je dobilo novo razsežnost in pravo vrednost predvsem v trenutku, ko smo začeli zaposlovati. Našim zaposlenim sem se posvetila z vsem srcem in se jim še vedno posvečam – tudi v iskanju drugih in boljših možnosti biti skupaj ali prepoznavanju skupne poti.

To je moja in najina izkušnja. Zgodbo o pravičnosti v ljubezni v gospodarstvu pišejo majhne osebne zgodbe, ki tako ali drugače odražajo čas, v katerem živimo, ter našo moralno in etično zrelost. Vprašanje za vsakega izmed nas brez izjeme je, ali mi služimo gospodarstvu ali gospodarstvo nam. Dobiček, gospodarska rast, materialno blagostanje, vse to morajo biti naravne posledice dobrega in moralnega prispevka družbi in ne osebni, končni cilj posla.

Ujetost v svet gospodarstva, kot sem ga imela možnost spoznati in je le delček celote, je obsodba lastnega življenja, izpraznitvev Življenja, ki je v nas položeno kot zastonski dar tistega, ki nas ljubi od vekomaj.

Nataša Rupena

Sodba in kriza

V neki grški televizijski oddaji so vprašali nekega geronta (meniha starca) s svete gore Atos, kaj naj storimo v krizi, ki nas je prizadela. Moderator je uvodoma priznal, da je kriza tudi etična in da sta jo močno zaznamovala obup in negotovost. Lahko bi rekli tudi depresija; ta je v prvi vrsti duševni pojav, ki ga povzroča, kot pravijo starci, zelo »slaba kombinacija misli«, hkrati pa je izraz, ki označuje daljši in močnejši padec gospodarske aktivnosti in večjo stisko za preživetje. Geront je odvrnil, da se moramo proti obupu, proti temu vragu, boriti z vsemi močmi. Bog bo svojo milost, če nam je bo primanjkovalo, dodal. Če se *zavedamo*, ampak resnično, da nas neizmerno ljubi, da je šel na križ in trpel zaradi nas, se nikoli ne bomo vprašali, zakaj je *dopustil*, da se znajdemo v določenih težavah. Nasprotno, zaupali mu bomo, saj so naše težave hkrati tudi njegove težave.

Nato ga je moderator, sicer mlajši papás (župnik), očitno razočaran nad tako visokoletečim odgovorom, »popravil« s kritiko akademske teologije, v kateri je bil dobro podkovan, češ da so to le duhovne kategorije. Mi pa, ki živimo v svetu, potrebujemo kakšne bolj praktične nasvete. Človek je sestavljen iz dveh narav, iz duše in telesa, in sedaj vas mi sprašujemo o telesu, je namignil mlajši možakar. Starček mu je potrpežljivo odvrnil, da on govori prav o tem: da Kristus ni šel samo

duhovno na križ, temveč tudi telesno, da Janez Krstnik ni bil obglavljen samo duhovno, temveč tudi telesno. Kristus, on, ki vse ve in mu je vse znano, je trpel za nas cel, s telesom in dušo, in še danes trpi za nas in z nami po svojem načrtu; dopušča naše tudi telesno trpljenje, ki pa ni nikoli večje od tistega, ki ga lahko nosimo. Če smo kristjani, potem moramo tudi mi nositi svoj križ. Križ ni neko odličje, ki ga pripnemo na obleko in se z njim kažemo, pač pa ima vsak križ tudi žeblje. Ta del sem moral poslušati večkrat, ker sem imel občutek, da se mi je nekaj »zabliskalo«. Občutek, da je to povedal s takšno vero, s katere delčkom bi z lahkoto preživel kakšno kolo za mučenje, kotle z razbe-ljenim svincem ali »bivanje« v areni z lačnimi zvermi.

Tudi moderatorju se je zataknilo ... Njegov izraz je postal podoben izrazu dijaka, ki nemočno pred tablo poskuša odgovoriti na vprašanje iz snovi, ki se mu je zdela »prelahka«, da bi se jo naučil, ko imaš le občutek, da kaj znaš, v resnici pa se niti ne zavedaš svojega neznanja. Torej *vera, upanje in ljubezen!*

Starčev odgovor je verjetno razočaral še koga, ki je spremljal pogovor. Ljudje, bolj ali manj zastrupljeni z dnevno politiko, raje iščemo čarobne »obrazce« ali »recepte« za dejanja, ki bodo rešila naše težave – od zunaj. Naša (naivna) prastarša sta podobno mislila, da je za rešitev njunega problema najkrajša pot, če zagrizeta v »sadež«. Velikokrat smo prepričani, da je z nami »vse v redu«, da ne

potrebujemo nobenega posega. Ne najdemo dovolj poguma, vere in moči, da bi se iskreno soočili s seboj. Pogosto tudi računamo, da se nam niti ne splača biti dober, drugačen kakor okolica. Vsekakor je družbena dejavnost, ki si prizadeva »za narodov blago«, potrebna in dobrodošla. A če je ne poganja naš notranji napredek, je zaman, notranja kriza ostaja: *Kaj vam pomaga, če si pridobite ves svet, svojo dušo pa zapravite ...*

Največji blago, ki ga, po besedah svetih očetov, lahko dosežemo ljudje, je očistiti svoje srce in uvideti Boga, splezati na našo goro Tabor in »videti Boga v izvirniku« ...

Zunanje okoliščine so lahko zelo lepo urejene, pa to ni nobeno zagotovilo, da se svet znotraj nas v naši duši ne bo zrušil, doživel potresa. In obratno. Lahko se podre vesolje, lahko tudi zgori Rim, a v naši duši se znajde neizrekljiva milost nebes. Pot od spodaj in od znotraj ima prednost pred potjo od zgoraj in od zunaj. Hoja po notranji poti je lahko neljuba, vendar je naš osebni križ in naša svoboda. Občutek imam, da nam kristjanom v sedanji krizi, ki je že začela dobivati *eshatološke* razsežnosti (kot

ekonomist vem, o čem govorim) in spremenila svet v kaos, kaj drugega niti ne preostane. Vrata zunanje poti se po mojem občutku v tej dobi za nas počasi zapirajo, nasprotno pa se vrata »za notranje« odpirajo.

Sleherna dejavnost, ki si prizadeva (pogreta s kakšnim krščanskim idealizmom) popraviti krizo od zunaj, je utopija, ki se vedno konča tragično. Kristus se je štirideset dni in noči postil v puščavi, šele nato se je odpravil na pomoč *zunaj k drugim*. Duhovno življenje je huda resničnost, ki ne trpi ne ponaredkov ne posnemanja. Ima svoje zakone in pravila.

V grščini beseda »krísis« pomeni tudi sodbo. Tudi beseda »ekonomija« ima v Grčiji še danes dvojni pomen. Prvotno gospodarskemu pojmu, ki je zadeval urejanje materialnih odnosov na zasebnem posestvu, so prvi kristjani dodali pomen »previdnosti«. Verjeli so namreč, da je ves svet posest Boga, čigar naloga je, da zanj skrbi, kakor mi skrbimo za svojo posest. V krščanstvu je Bog prvi in edini pravi gospodar. Takšno »akcijo« potrebujemo in *pot*, po kateri moramo hoditi, je zaključil menih z

Atosa in iz oči so mu švigale iskrice miru. Papás je dobil pravi odgovor za »telo« in »družbeno dejavnost«, odgovor, ki je namenjen vsem nam nevernim in pol-vernim. Si upamo stopiti nanjo?

Saša Knežević

Delovanje Svetega Duha, ki prežarja, navdihuje in usmerja

Gospod škof, v Cerkvu na Slovenskem ste kot delegat slovenske škofovske konference na poseben način odgovorni za novo evangelizacijo. Kaj je nova evangelizacija in kako se je ideja o njej pojavila v Cerkvu?

Nova evangelizacija je posebna razsežnost v življenju in delovanju Cerkve, ki se je ne da preprosto ujeti v neko definicijo. Verjetno se nekoliko približamo njenemu bistvu, če rečemo, da je to vetje in delovanje Svetega Duha, ki prežarja, navdihuje in usmerja različne oblike evangelizacije in oznanjevanje evangelija vsemu stvarstvu. Ta izraz je v pastoralni prvi uporabljal bl. papež Janez Pavel II. še kot nadškof v Krakovu, ko je z njim hotel izraziti potrebnost prilagajanja različnih metod in načinov oznanjevanja. Papež Pavel VI. je o novi evangelizaciji obširno spregovoril v znameniti okrožnici *O evangelizaciji* iz leta 1975. Bl. papež Janez Pavel II. je v apostolskem pismu *Ob začetku tretjega tisočletja* zapisal, kako naj nova evangelizacija bogati življenje in poslanstvo Cerkve v tretjem tisočletju. Zdaj smo mi na vrsti, da to delo nadaljujemo.

V Rimu je bilo 15. in 16. oktobra 2011 srečanje delegatov škofovskih konferenc in drugih nosilcev nove evangelizacije. Tega srečanja ste se udeležili. Kako je bilo?

Poleg delegatov iz posameznih škofov-

vskih konferenc se je v Rimu zbralo še okrog 8000 pričevalcev, ki so že danes nosilci nove evangelizacije v svetu. Nadškof Fisichella, predsednik Sveta za novo evangelizacijo, je v uvodnem predavanju nekoliko »lokaliziral«
prioritetna področja nove evangelizacije, saj smo na ravni krajevne in vesoljne Cerkve v nevarnosti, da »zaradi gozda ne vidimo dreves«. Zaradi večje preglednosti je prav, da upoštevamo, da imamo v Cerkvu

redno evangelizacijo, zlasti v deželah s krščansko tradicijo, prvo evangelizacijo, zlasti v misijonih in deželah, kjer še ne poznajo Kristusa, in novo evangelizacijo, ki naj prežarja in navdihuje redno in prvo evangelizacijo, ko skrbi za vedno novo pripravljenost, navdušenje in čuječnost nosilcev evangelizacije, pa tudi za »embalažo«
veselega sporočila, ki naj bo prilagojena človeku v en-

kratnosti njegovega duhovnega obnebnja in družbenega okolja. To razločevanje je nekoliko »šolsko«, za boljšo orientacijo, vedno pa je treba upoštevati dejstvo, da se pota in cilji prve, redne in nove evangelizacije med seboj prepletajo in bogatijo v odnosu do oseb in področij, ki so jim namenjeni.

Ali ima nova evangelizacija tudi prednostna področja? Kje bi morali začeti z novo evangelizacijo?

Nadškof Fisichella je naštel tudi nekatera prednostna področja nove evangelizacije. Ta področja so zlasti bogoslužje, kultura, družina, oblikovanje duhovnikov in duhovni poklici, mediji, duhovna gibanja in sekte, migracijski tokovi in globalizacija, odnos med redno in novo evangelizacijo, politika in številna druga področja, ki jih bodo predlagale krajevne Cerkve ter različne cerkvene ustanove in duhovna gibanja.

Rečeno je bilo, naj se v dogajanje nove evangelizacije v večji meri vključujejo tudi stolne cerkve, ki naj bodo resnično duhovna žarišča škofije, kar pove že ime, ko je rečeno, da mora biti stolnica *mati in glava* vseh cerkva v škofiji.

**Pri razmišljanju o novi evangelizaciji se gotovo pojavljajo tudi »izvirne«
novosti v oznanjevanju, ki morda vernikom niso domače. Ali se pripravljajo novi pristopi, nove poti, bolj »pisani na kožo«
sedanje-mu človeku?**

Veliko pozornosti je zbudil predlog, da je treba v Cerkvu v večji meri uresničiti pobudo, ki jo je papež Benedikt XVI. dal že leta 2009 v božičnem nagovoru članom rimske kurije, ko je omenil »dvorišče poganov«, ki ga je poznal judovski tempelj v Jeruzalemu. To je bil kraj, kjer so se zbirali in molili Nejudje, pripadniki drugih, poganskih narodov, med katerimi je bilo vedno veliko iskalcev in romarjev vere. Znan je dogodek, ko so Grki prosili apostola Filipa: »Jezusa bi radi videli«
(prim. Jn 12,21). Vsi, ki smo odgovorni za duhovno poslanstvo

Cerkve v naši domovini, bi se morali vprašati, kje imamo ta »dvorišča poganov«, kjer bi različni iskalci, utrujeni in obteženi, lahko »videli Jezusa«.

Kakšno podobo bo nova evangelizacija dobila v Cerkvu na Slovenskem?

Potem ko je papež Benedikt XVI. 21. septembra 2010 ustanovil Papeški svet za novo evangelizacijo, je bilo narejenih že kar nekaj korakov v pripravi na 13. redno splošno zasedanje škofovske sinode na temo *Nova evangelizacija v posredovanju krščanske vere*, ki bo od 7. do 28. oktobra 2012 v Rimu. Tako so maja 2011 vse škofovske konference prejele navodila (*Lineamenta*) za sinodo in z njimi tudi posebna vprašanja o stanju nove evangelizacije na terenu. Vprašanja smo na posebnem posvetu razdelili med vse pa-

storalne službe naših škofij, do 1. novembra 2011 pripravili in prevedli odgovore ter jih poslali tajništvu sinode v Rimu. Tajništvo bo na podlagi teh odgovorov posameznih škofovskih konferenc pripravilo delovno gradivo *Instrumentum laboris*, ki ga bodo znova prejele škofovske konference, pri čemer se bo lahko vsak seznanil z njegovo vsebino.

Kako konkretno nova evangelizacija poteka v Sloveniji? Katera nova duhovna gibanja prihajajo in kakšen je njihov vpliv na življenje Cerkve?

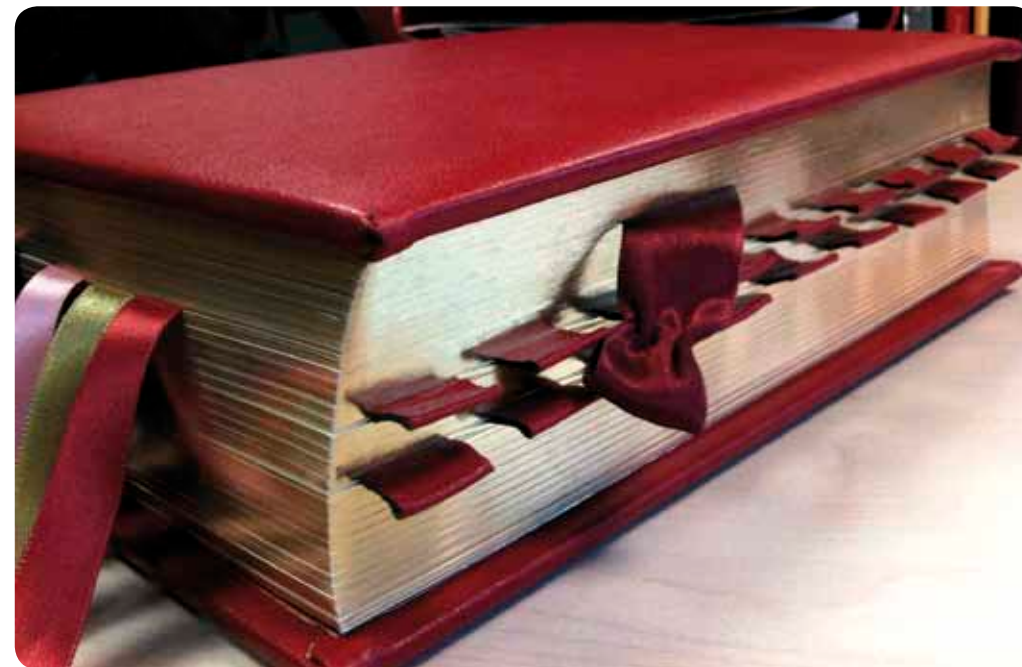
V Sloveniji je pota nove evangelizacije utirila Slovenska sinoda, ki v sklepnem dokumentu našteva velike možnosti, ki se odpirajo na tem področju. Napoved posebne škofovske sinode

je to dogajanje še poživilo. Škofje smo o tem spregovorili v posebni izjavi *Pripeljati brate in sestre h Kristusu*, ki je objavljena v Sporočilih slovenskih škofij. V pripravi je poseben pastoralni načrt, ki naj bi v duhu nove evangelizacije obogatil predvsem temeljno poslanstvo Cerkve, ki se uresničuje v oznanjevanju, bogoslužju in dobroti. Tu so posebno dragocene različne molitvene skupine in duhovna gibanja, ki jih Božji Duh budi v Cerkvi na Slovenskem in so toliko bolj kvas in luč in sol, kolikor bolj so povezana z Jezusom v službi bratom in sestram. Tu smo posebej nagovorjeni škofje, duhovniki, redovniki, redovnice in vse božje ljube.

nove evangelizacije in jim zaželel veliko veselja in zavzetosti pri opravljanju te zahtevne naloge, nato pa se je ustavil pri geslu srečanja *Božja beseda pa je rasla in se vedno bolj širila* (Apd 12,24). Nikoli ne smemo spregledati, da Božja beseda raste v svoji moči. Je pa res, da je zemlja, kamor pade seme Božje besede, večkrat kamnita in prekrita s trnjem. Nova evangelizacija in novi evangelizatorji pripravljajo teren s svojim zgledom, z besedo ...

Presenečenje pa je pripravil v nedeljo, 16. oktobra 2011, ko je pri slovesnem somaševanju v baziliki sv. Petra napovedal *leto vere*, ki ga bomo začeli 12. oktobra 2012 ob 50. obletnici

Ste se udeleženci na zasedanju nosilcev nove evangelizacije srečali tudi s svetim očetom? Kako sedanji papež gleda na dogajanje nove evangelizacije?

Delegat na srečanju nosilcev nove evangelizacije je papež Benedikt XVI. nagovoril kar dvakrat. V soboto zvečer se je v priložnostnem nagovoru zahvalil zbranim nosilcem

drugega vatikanskega cerkvenega zbora. Tudi to je zgovorno znamenje, da na začetku tretjega tisočletja Božji Duh močno veje v Cerkvi.

*msgr dr. Stanislav Lipovšek
celjski škof*

*delegat SŠK na zasedanju škofovske sinode
Z g. škofom se je pogovarjala s. Mojca Korošec, fmm*

S. Stanislava in br. Sandi Gorenc FSR

Na pogovor sem povabila zakonca Gorenc, ki sta člana Frančiškove družine, KB Podnanos. Redno se udeležujeta skupnih srečanj. Dejavnost sta na več področjih v slovenski Cerkvi. S svojim veseljem, preprostostjo in navdušenjem pustita sledi in se mnogim vtisneta v srce.

Stana in Sandi, bi povedala kaj o sebi?

Stana: Od malega so me vzgajali v veri, predvsem nona me je vodila skozi duhovno življenje. Sem mama enega sina in imam tri vnuke. Življenje me vseskozi preizkuša, najsi bo bolezen ali kakšna druga težava. Ampak z Bogom je življenje čudovito!

Sandi: Ampak takrat se je vse šele začelo!

Stana: Takrat se je uresničilo vse, kar sem si želela delati že prej. Vedno sem si želela pomagati nebolnim, nemočnim. Ko sem postala brezposelna, se je vse nekako uredilo. To so pravi čudeži!

Sandi: Dolgo so naju vabili k skavtom, pa se nisva mogla odločiti. Kar nekaj let. Potem pa sva šla nekoč od maše in so naju povabili, naj prideva vsaj enkrat pogledat.

Stana: Šla sva. Naslednji vikend so imeli duhovne vaje v Kančevcih in sploh ni bilo časa misliti. Samo spakirala sem torbo in šla. Sandi takrat ni dobil dopusta, zato sem šla sama. Potem pa sva oba hodila na tabore. Prišla sva in ostala.

Sandi: Kmalu sva naredila zaobljube.

Stana: In zdaj sva s srcem in dušo pri odraslih skavtih!

Bila sta tudi prostovoljca.

Stana: Neka skavtinja, ki je bila že prostovoljka, me je povabila, naj pridem samo pogledat zvečer na sestanek. Šla sem, ostala in postala prostovoljka s pogodbo, šla na vsa izobraževanja ...

Sandi: Tudi pri nas doma smo bili vseskozi verni in svoje vere nismo skrivali niti v »železnih« časih. Oče bi lahko dobil boljši položaj v službi, pa ga ravno zaradi vere ni dobil. Ampak mi smo bili to, kar smo, in smo še danes.

Najprej sta se pridružila skavtom. Kaj vaju je prineslo tja?

Stana: Ja, tako je bilo. Ostala sem brez službe in za mnoge je to tragedija, groza, konec.

To je bilo v materinskem domu.

Sandi: To je bil materinski dom Talita kum v Postojni, ki so ga zdaj na žalost ukinili. Zanimiva je zgodba, kako je dom nastal. Neka bogata družina oziroma dedinja ga je podarila Cerkvi in želela, naj bo tam materinski dom ali pa dom za ostarele.

**Ko se daruješ bratu, sestri, potem osrečuješ in si srečen tudi sam. Prav vse ljudi imam rada. Vsem znam odpustiti, ne sovražim nikogar. Čudovito je, kako Bog deluje v mojem življenju! (Stana)
Gledam ljudi okrog sebe, ki so kljub materialnim dobrinam tako nesrečni. Rešitev pa je v ubožtvu in to bi hotela pokazati vsem ljudem. (Stana)**

Stana: Tako se je tudi zgodilo. En del je bil materinski dom, ki so ga pred dvema letoma zaprli, drug del pa je za starejše in deluje še danes.

Sandi, kdaj si pa ti vstopil v to zgodbo?

Sandi: To je bilo že kar naslednji teden. Žena me je povabila in tako sem tudi jaz postal prostovoljec. Lepo mi je bilo tam delati!

Stana: Zdaj ne hodiva več tako pogosto, ker se ravno vodstvo menja, ampak gotovo bova spet. Včasih greva tudi v Vreme v komuno in tam postoriva vse potrebno oziroma priskrbiva kaj, kar vidiva, da potrebujejo.

Sandi: Starejše sva hranila, Stana je dežurala na recepciji, spremljala sva jih na letovanja. Bilo je naporno, a tudi lepo.

Stana: To so bili najlepši »dopusti«. Nekateri so po treh letih na berglah celo shodili! Vsi skupaj smo živeli kot ena družina – od 3-letnega otroka do 90-letnega

starčka! Meni je to nepozabno. Tudi če bi mi ponudili službo, ne bi bila tako srečna. V treh letih prostovoljstva sva res ogromno lepega doživela!

Potem sta se srečala s Frančiškovim svetnim redom.

Stana: Na radiu Ognjišče sem slišala oddajo o »tretjerednikih« in me je zelo pritegnilo. Spraševala sem se, kaj je sploh to. Saj sem že prej poznala sv. Frančiška, ker sem brala o njem. Naslednji večer so imeli v Vipavskem Križu obnovitev zaobljub in sva šla. Bilo je res lepo. Zelo me je »vleklo« tja. Potem so naju povabili na agape in spoznala sva se z br. Jožkom. Vprašala sem, kaj so zdaj ti »tretjeredniki«. Rekel je, da sem to lahko tudi jaz. Usmeril naju je v Podnanos, ki je nama najbližje bratstvo, in čez dva dni sva že bila na prvem srečanju. Tako sva ostala tukaj.

Sandi: Na tem srečanju v Vipavskem Križu je bil tudi pokojni p. Mirko Veršič, ki je pristopil k nama, se začel pogovarjati z nama in naju povabil v Assisi. Še isti večer naju je prijavil in tako sva šla prvič v Assisi.

Predvsem bi možem položil na srce, da se odločijo in gredo vsaj enkrat na srečanje skupaj z ženo. Ne bo jim žal. (Sandi)

Kaj vaju je pri Frančišku najbolj navdušilo, pritegnilo?

Stana: Mislim, da je to v meni že od nekdaj. Želim si, da bi bilo vsem ljudem na svetu lepo. Gledam ljudi okrog sebe, ki so kljub materialnim dobrinam tako nesrečni. Rešitev pa je v ubožtvu in to bi hotela pokazati vsem ljudem. Zdi se mi, da sva kar malo podobna Frančišku in Klari. Naju s Sandijem si bolj kot kar koli drugega predstavljam kot Frančiška in Klaro.

Sandi: To nama je reklo že veliko ljudi.

Stana: To je postalo del življenja. Če se odповem nečemu in dam nekemu, ki to

potrebuje, mi da toliko notranjega veselja. Nikoli mi nič ne manjka. Vedno znova me pretrese ta preprostost in uboštvo.

Kadar vaju človek sreča, sta vedno tako vesela in simpatična, zgovorna, do vseh odprta in prijazna. Od kod črpata to vedrino?

Stana: Prepričana sem, da iz srečanj z drugimi. Ko se daruješ bratu, sestri, potem osrečuješ in si srečen tudi sam. Prav vse ljudi imam rada. Vsem znam odpustiti, ne sovražim nikogar. Čudovito je, kako Bog deluje v mojem življenju!

Sandi: Večkrat so mi že rekli, da bi kaj vodil, ampak jaz tega ne znam! Rečem pa, daj mi delo in bom naredil nekaj, kar znam. Vsak ima svoje poslanstvo.

Ampak v bratstvu so vama zaupane službe, kajne?

Stana: Ja, Sandi je odgovoren za vzgojo, jaz pa se uadam s tajništvom.

Sandi: Kar malo težka je ta služba za vzgojo. Nisva še zelo dolgo v FSR, večina je

domačinov in se vsi poznajo, so starejši. Radi smo skupaj, da bi pa imeli kakšen program za naprej, to je pa težko. Ostali tudi ne morejo hoditi na romanja in druga srečanja, tako da hodiva bolj midva. Pri tem pa naju vsi podpirajo.

Predvsem v Assisi gresta še posebno rada. Bila sta že trikrat. Verjetno tudi vedno znova kaj novega odkrijeta, spoznata.

Stana: Nekaj posebnega je že občutek, ko se bližaš temu kraju. Prevzame te. Kar preseelim se v Frančiškov čas in hodim po krajih, kjer je on hodil. Kot Frančišek tudi jaz v vsakem človeku vidim brata, sestro.

Sandi: Vsi bi se lahko lepo imeli, če bi se trudili tako živeti, kot je živel Frančišek. Sreča je v majhnih stvareh, ljudje pa jo iščejo v materialnih dobrinah. Tam pa je ni.

Bi želela na koncu kaj spodbudnega povedati našim bralcem?

Sandi: Predvsem bi možem položil na srce, da se odločijo in gredo vsaj enkrat na srečanje skupaj z ženo. Ne bo jim žal.

Pa še žena bo vesela!

Stana: Žene pa naj bodo zelo vztrajne. Ni dobro siliti, ampak potrpežljivo vabiti. Potem bo pa že Bog naredil svoje.

Draga Stanka in Sandi, še naprej s svojo vedrino in dobro voljo osrečujta vse okrog sebe. Naj vama ne zmanjka volje in poguma, ko stopata s sv. Frančiškom na poti za Gospodom!

Pogovarjala sem se Mateja Trajbarič FSR

Sestra Emanuela De Nunzio se je vrnila v Očetovo hišo

V četrtek, 10. novembra 2011, ob 18.55 se je v bolnišnici Salvator Mundi v Rimu sestra Emanuela De Nunzio, stara 82 let, vrnila v Očetovo hišo. Generalna ministra Frančiškovega svetnega reda je bila od leta 1990 pa vse do leta 2002. Tega leta jo je sveti oče imenoval za svetovalko Papeškega sveta za laike, še vedno pa je sodelovala s predsedstvom CIOFS kot članica pravne komisije in kot odgovorna za Mednarodni bilten.

V petek, 11. novembra 2011, je bila ob 18.00 v bolnišnični kapeli maša zadušnica. Predsedoval ji je br. José Rodríguez Carballo, generalni minister OFM, somaševali pa so generalni asistenti FSR. Navzoča je bila tudi generalna ministra FSR Encarnación del Pozo skupaj z nekaterimi člani FSR iz Rima ter nekaterimi domačimi in prijatelji pokojne sestre. Pogreb je bil 12. novembra v Rodi Garganico v Apuliji.

Naj jo usmiljeni Gospod sprejme v življenje brez konca.

Darovi
za oktober in november 2011
za revijo Brat Frančišek

Dragi bratje in sestre!

Gospodarska kriza
vidno vpliva
tudi na vaše prispevke
za našega bratca.

Da vas vseeno malce spodbudimo,
tokratni številki
prilagamo položnico.

Seveda pa še naprej želimo
biti na razpolago vsakomur,
zato so vaši darovi
zgolj prostovoljni.

Darove lahko nakažete tudi na v
kolofonu navedeni račun
ali jih oddate osebno.
Že vnaprej najlepša hvala
za vaše darove!

100,00 €	Minoritski samostan Sveta Trojica
50,00 €	Marjan Zupanc
50,00 €	KB FSR Cecilija
50,00 €	Miha Vrbinc
40,00 €	KB FSR sv. Marija
40,00 €	Viljem Kopsce
30,00 €	Doroteja Bozic
30,00 €	Ana Urtelj
20,00 €	Jožica Arnecic
15,00 €	Marija Mali
10,00 €	Ana Kelenc
5,00 €	Robert Daneu

Generalni kapitelj FSR

Sao Paulo, 22. – 29. oktober 2011

Od 22. do 29. oktobra 2011 je v Sao Paulu potekal XIII. generalni kapitelj FSR. Udeležili smo se ga bratje in sestre iz preko 60 držav z vseh celin. Kapitularijev (po eden iz vsake države ter člani predsedstva CIOFS) nas je bilo 68. Srečanje se je začelo v soboto zvečer z obhajanjem svete maše, ki jo je vodil kardinal nadškof Odilo Pedro Scherer iz Sao Paula. V pridigi nas je spodbujal, da bi kot člani FSR sledili zgledu svetega Frančiška, čigar navdušenje moramo posnemati, da bi našli pravo pot svojega poslanstva. Generalna ministrica Encarnación del Pozo je poudarila veselje, ki nas mora navdajati ob začetku tega bratskega srečanja. Bratstva morajo predstavljati izziv, kako živeti v tem času.

Nedeljo smo udeleženci začeli že zelo zgodaj. S štirimi avtobusi smo se odpeljali v tri ure oddaljeno Aparecido, kjer je brazilsko narodno svetišče z veličastno baziliko Naše Gospe. Na ogromnem trgu pred baziliko nas je pričakala velika skupina brazilskih bratov in sester FSR ter FRAMA. Njihovo navdušeno petje in vzkliki so nam pričarali čudovit občutek bratstva in bližine. Nato smo se izgubili v velikanski množici romarjev in skupaj obhajali nedeljsko bogoslužje. Popoldne smo obiskali komuno Fazenda da Esperança, kjer živi in dela preko 100 mladih, ki so nekoč zašli s prave poti in so

jo tukaj spet našli. Srečanje z njimi je bilo ganljivo, prav tako tudi srečanje s sestrami klarisami, ki jih neprestano spremljajo v molitvi, saj je njihov samostan znotraj komune.

V ponedeljek smo začeli delovni del kapitlja. Najprej smo poslušali poročilo generalne ministrice za triletno obdobje. Sledilo je gospodarsko poročilo zakladnika Lucia Montija, potem pa so bili predstavljeni rezultati demografske ankete v zvezi s FSR. V vzhodnoevropskih deželah se občutno povečuje število bratov in sester, predvsem v starosti od 25 do 35 let. Ponekod se tudi zelo povečuje število zakonskih parov, ki se skupaj trudijo živeti v FSR.

V naslednjih dneh smo izmenoma poslušali različna predavanja oziroma razmišljanja in pričevanja. Predstavili sta se dve bratstvi v nastajanju, Togo in Gvineja Bissau, poslušali smo pretresljiva pričevanja bratov in sester s Haitija, ki jih je lani prizadel katastrofalen potres, pa iz Ruande, kjer še sedaj močno občutijo posledice medplemenske vojne in genocida izpred dvajsetih let. Predstavniki FSR iz Kitajske so pripovedovali o svojih težavah in nevarnostih, stiskah in strahovih, ker morajo delovati v popolni tajnosti, ker jih oblasti preganjajo.

Četrtek je bil za udeležence generalnega kapitlja posebno slovesen in pomenljiv. Vanj smo vpletli razmišljanja o Duhu Assisija, saj je bil to dan spomina na 25-letnico srečanja takratnega papeža Janeza Pavla II. in voditeljev večine verstev sveta v Assisiju ter njihove skupne molitve za mir. Ves dan je potekal drugače – v duhu Assisija: v tišini, molitvi, romanju, s postom. Že zjutraj ob prvem svitanju smo se kapitulariji osredotočili na srečanje, ki je bilo ta dan v Assisiju. Tudi začetek molitve večernic je bil drugačen: po jezikovnih skupinah smo se zbrali pod drevesi na vrtu pastoralnega centra k molitvi. Prisluhnilo smo zgodbi in pogovoru med svetim Frančiškom in sultanom. Iz tega primera se lahko bratje in sestre v FSR ter vsi

ljudje dobre volje naučimo, kako moramo biti sposobni tudi v konfliktnih in sovražnih časih narediti prostor za bratski in medverski dialog. Potem smo sede na travi in v tišini použili večerjo tega dne: kruh in vodo. Skupine so se nato združile pod velikim drevesom in s prižganimi svečkami smo v procesiji poromali v kapelo k molitvi večernic. Delovni del kapitlja smo ta dan nadaljevali z okroglo mizo na temo *Graditev bolj bratskega in evangelijskega sveta – orodja miru in sprave*, ki jo je vodila Ana Maria Olmedo OFS iz Gvatemale. Pozornost udeležencev je pritegnila z opisom družbenopolitičnih razmer v svoji deželi po državljanski vojni, posebej je izpostavila težavnost procesa sprave med različnimi frakcijami.

V petek nam je Ana Fruk FSR (Hrvatska), predstavnik FRAMA v predsedstvu CIOFS, predstavila svojo temo *Frančiškova mladina danes*. Poudarila pa je, da FRAMA ni azil za FSR, ampak vrt, kjer raste različno cvetje, ki ga je potrebno negovati. Sledila je še predstavitev proračuna CIOFS za naslednje triletno obdobje. Prav zaradi potreb bratstev v nastajanju smo bili povabljeni, da narodna bratstva ne bi prispevala v proračun samo predpisanega letnega prispevka, ampak po svojih možnostih še kaj več.

Zelo lepo in nepozabno izkustvo so bili bratski večeri, ki smo jih vsak večer pripravili in animirali bratje in sestre iz posameznih držav, združenih po področjih. Zadnji poslovilni večer so seveda prihranili zase domačini Brazilci. Prijazni in nadvse gostoljubni gostitelji so nam pripravili pravo brazilsko praznovanje z živo glasbo in pesmijo. Postregli so nam z dobrota-

mi z žara in pijačo. Kmalu smo vsi poplesavali v ritmičnih rumbe in sambe, vendar ne za dolgo, saj nas je v soboto čakal še zadnji dan kapitlja.

Začeli smo ga z molitvijo hvalnic v kapeli. Nato smo prisluhnilo sporočilo generalne ministrice, ki je naslovljeno na vse člane FSR in FRAMA po vsem svetu. Močno ploskanje je bilo znak našega strinjanja. V kapeli smo nato darovali še zahvalno sveto mašo, med katero smo slišali: »Pojdite in oznanjajte evangelij z besedo in življenjem.« V tem tednu, ki smo ga preživeli skupaj z brati in sestrami, smo občutili bogastvo, ki ga je Gospod z različnostjo kultur, z bratsko vzajemnostjo, z dialogom in zgleodom dobroteljskega, s tem konkretnim sredstvom evangelizacije, podaril svoji Cerkvi. Srečanje smo končali s kosilom, ki je bilo polno čustev slovesa, zahvale in dobrih želja. In kot je Frančišek poslal brate po svetu, smo tudi mi poleteli vsak v svojo deželo, hvaležni Bogu, svetemu Frančišku, bratom in sestram, vsem vam, ki ste nas izbrali, da smo lahko doživeli in sooblikovali to čudovito izkustvo občestva bratov in sester z vsega sveta.

Stanko Šorli

Poslanica z generalnega kapitlja FSR

Vsem bratom in sestram
Franciškovega svetnega reda
in Franciškove mladine na svetu

Predragi,
naj vam Gospod podeli svoj mir!
Z velikim veseljem vam pošiljamo prisrčne pozdrave vsega generalnega kapitlja FSR, ki se je prvič zbral v Južni Ameriki, v Sao Paulu, Brazilija. Od tu naj pride tudi do vas navdušenje in velika energija, ki ju kapitelj sporoča vsem in vsakemu posebej.

Naš red raste, se razvija! Raste v zavedanju svoje identitete, svoje umestitve v družino in Cerkev, raste v zavedanju naloge vseh članov, da zvesto delujejo v svetu kot dediči poslanstva svetega Frančiška. Število narodnih bratstev v vseh delih sveta se povečuje, posebno v tistih deželah, kjer je Cerkev preganjana in trpi. Polagamo vam na srce, kapitelj vas spodbuja, da bi velikodušno in zavzeto spre-

mljali ta bratstva in jim pomagali pri njihovih duhovnih, vzgojnih in materialnih potrebah.

Frančiškova mladina se razvija po vsem svetu, krepi se, izpričuje nam svoje navdušenje za krščansko in človeško pristnost. Zaznali smo veliko znamenj upanja in dragocenih

spodbud, vedno bolj razumemo, kako smo drug drugemu potrebni. Prosimo vas: Imejte radi, čuvajte in negujte ter podpirajte FRA-MO.

Pozvani smo bili, da močno in strastno iščemo in udeležimo naše osnovno krščansko in frančiškovo poslanstvo ter ga živimo kot Frančišek v našem svetnem stanu. Naše poslanstvo je enako poslanstvu Cerkve: »Evangelizacija je milost in pravo poslanstvo Cerkve, njena najgloblja istovetnost« (O evangelizaciji, 14). Poklicani smo, da pogumno, velikodušno in z veliko mero ustvarjalnosti izvršujemo to, zaupano nam, nalogo. Sveti oče Benedikt XVI. nas v svojem pismu Generalnemu kapitlju prosi, da bi »se odgovorno soočili z evangelizacijskimi izzivi sedanjega trenutka in postali graditelji civilizacije ljubezni, kot priče in orodja izvirnega poslanstva Cerkve, oznanjajoč Kristusa z besedo in osebnim zgledom.« To naše poslanstvo je danes nujno potrebno.

Močno smo bili tudi povabljeni, da razmislimo in ocenimo, nato pa okrepimo naše napore za graditev bolj bratskega in pravičnega sveta. Postati moramo dejavni pričevalci, ne smemo biti samo začudeni in pasivni opazovalci strašnih nepravilnosti, velike materialne in duhovne revščine, ki jo svet brez Boga na vseh krajih povzroča človeštvu in vsemu stvarstvu. Ne smemo se več obotavljati in izmikati! Cerkev pričakuje od nas takojšnje in učinkovito ukrepanje.

Cerkev in svet potrebujeta svetega Frančiška in njegovo družino, v kateri predstavljamo svetni bratje in sestre njen najbolj številni in po vsem svetu najbolj razširjen del!

Veliko dela nas še čaka, da bi vzpostavili in izboljšali povezave z vsemi narodnimi bratstvi in da bi čim bolj okrepili občutek pripadnosti, ki je potreben za pokrivanje materialnih potreb Reda. Veliko si bomo morali prizadevati v tem smislu! Kapitelj se je na to temo odzval z velikim čutom odgovornosti in razumevanja, kar nas navdaja z veliko tolažbo in upanjem.

Doživeli in videli smo lepe bratske trenutke z mnogimi brati prvega reda, z našimi duhovnimi asistenti, s provincialnimi ministri iz Brazilije in Paragvaja ... Odhajamo z izrazi velike hvaležnosti za njihove napore, ki nam jih podarjajo s svojim delom, in za pristno in živo vzajemno občestvo z njimi, ki je že sedaj močno, vendar se še krepi. Občutili smo podporo in naklonjenost naših bratov iz prvega

reda in TOR, ki so nam, preko tu prisotnih generalnih asistentov ali provincialnih ministrov, poslali svoja prisrčna ter spodbudna bratska sporočila.

V samostanu sester klaris v Fazenda da Esperança, ki smo jih obiskali, da bi izpričali našo ljubezen do njihovega drugega reda in skupaj z njimi obhajali spomin na sveto Klaro, smo dobili nov navdih in začutili njihovo močno molitveno podporo za naš kapitelj in za ves red. To je bila čudovita priložnost, da so te sestre kot prve slišale sporočilo, ki ga Frančiškovo svetni red ob praznovanju Klarinega leta pošilja vsem klarisam po svetu.

Bratje in sestre te čudovite dežele so se izkazali kot prijazni in radodarni gostitelji, v neizbrisnem spominu nam bo ostal radosten in prisrčen nedeljski sprejem več tisoč brazilskih sobratov.

Celoten kapitelj je potekal pod varstvom Device Marije, Božje in naše Matere, ki jo tukaj častijo kot Našo Gospo iz Aparecide. Njeji naši zavetnici in zagovornici, zaupamo v varstvo ves FSR, da bo bdela nad nami, ko bomo izvrševali našo poklicanost in poslanstvo.

Prosimo Gospoda, da bi nam naklonil »razum in spoznanje«, da bi znali z ljubeznijo in odločnostjo sprejeti sklepe generalnega kapitlja, da bi jih zavestno sprejeli za svoje in jih pogumno začeli izvajati.

V imenu vseh vaših in naših bratov in sester kapitarjev

Encarnación del Pozo, OFS – generalna ministrica

Pot k izviru Frančiškove duhovnosti

Romanje bratov in sester FSR in prijateljev sv. Frančiška v Assisi je potekalo od 20. do 23. oktobra 2011, časovno zelo blizu srebrne obletnice zgodovinskega srečanja v duhu Assisija. Tudi to sporočilo miru je bilo z nami na poti. Vodila nas je ljubezniva, iskriava, z znanjem podprta mlada ekipa: p. Tomaž, s. Andreja, s. Fani in starosta p. Filip, vsak s svojo zadolžitvijo.

Uvodne besede p. Tomaža: »Vzeli smo si čas zase, za Boga, za druge ... smo popotniki in se srečujemo,« so nas povezale v eno družino, v kateri smo začutili drug drugega.

Naša prva postaja je bilo srečanje z Marjeto Kortonsko. Cortona leži na višini okrog 600 m. Še višje je bazilika sv. Marjete Kortonske, spokorne tretjerednice, »frančiškanske Magdalene«, zavetnice spokornjencev. V te odročne in samotne kraje je polnih 15 let prihajal tudi sv. Frančišek. Po njegovi smrti so tu postavili samostan Celle di Cortona. Ko nas je pešpot vodila do samostana, nas je ujel hud naliv. Premočeni do kože smo tiho pristopili k mašni daritvi. V pozni večerni uri smo v prijaznem in toplém romarskem domu posedli k večerji in zaključili naporen, a bogat dan z večernicami.

Na večkratni vožnji od romarskega doma do 6 km oddaljenega Assisija nas je pot peljala mimo velikega pokopališča z belimi nagrobniki padlih ameriških vojakov, mimo Rivortorta, ki hrani veliko spominov prvih let Frančiškove zgodbe, in mimo kraja, kjer je Frančišek podelil zadnji blagoslov asiškemu mestu.

Prvi pogled na Assisi te prevzame z milino, nekako začutiš, da si prišel k Frančišku domov. V

mesto smo vstopili z željo, da se nas sv. Frančišek in sv. Klara globlje dotakneta in pustita v nas izkustvo Božje bližine. V cerkvi svetega Rufina, pri krstnem kamnu, kjer sta bila oba svetnika krščena, smo obnovili krstne obljube in zmolili litanije svetnikov vsak s prošnjo k svojemu zavetniku. P. Tomaž nas je nagovoril o milosti krsta kot daru, s katerim postanemo Božji otroci.

Dve svetišči nas spominjata na Frančiškovo otroštvo: oratorij sv. Frančiška, kraj njegovega rojstva, kjer se moli za potrebe mater in otrok, in »nova cerkev«, ki stoji na mestu, kjer je bivala družina Bernardone. Na trgu Chiesa Nuova je čudovit spomenik Frančiškovima staršema, mami Piki in očetu Petru. Razklenjena veriga v materinih rokah nam govori

o njenem razumevanju sinove odločitve, ko je kljub očetovemu odločnemu nasprotovanju sledil notranjemu klicu. Na trgu pri svetišču Marije Velike, nekdanji stolnici in škofovi rezidenci, je Frančišek odložil vso posvetnost in odšel s škofovim blagoslovom.

Popoldne smo se v mrzlem vetru spustili po poti mimo nasadov oljk do svetega Damjana. Tu je bil Frančišek nagovorjen, naj popravi cerkev, kar je tudi storil, a je minilo nekaj let, da je spoznal, da Gospod pričakuje od njega drugačno obnovo. Evangelij je tako

postal resničnost v njegovem življenju. Frančišku je sledila sv. Klara, ki je doživljala trpljenje kot največji izraz Božje ljubezni za rešitev duš. V cerkvi sv. Damjana, kjer je sv. Klara ustanovila tudi red klaris, je p. Tomaž razmišljal o samoti v odnosu. Samota je kraj rojstva bratstva, vodi v odnos in je dar za druge. Samota je resnica o sebi, zdravilo, trenutek očiščenja. Dan se je že nagnil, ko smo vstopili v svetišče Marije Angelske ter v srce in središče Frančiškovega življenja, Porciunkulo, ki je kraj velikih milosti. Prav tu je Frančišek izprosil popolni odpustek. V tej mali cerkvi

se nam je iz src izlila prošnja, naj Gospod prenovi naša življenja.

Sledil je še en milostni dan v Assisiju. V baziliki svete Klare smo se zazrli v velik izvorni križ sv. Damjana, pred katerim je Frančišek zaslišal glas: »Pojdi in popravi mojo hišo.« V molitvi smo prosili Gospoda naj popravi naša srca. Spustili smo se tudi v kripto, kjer počiva sv. Klara, kasneje pa nam je p. Tomaž spregovoril o njeni duhovnosti, ki se je dopolnjevala s Frančiškovo.

Pri maši v kapeli sv. Štefana bazilike sv. Frančiška nas je p. Tomaž spomnil na naše zaobljube, ki so dar in obveza Bogu.

Zvečer smo se v hvaležnosti za vse darove udeležili molitve rožnega venca in procesije z lučkami pri baziliki Marije Angelske.

V lepem nedeljskem jutru nas je pot popeljala h končnemu cilju našega romanja, La Verni, Frančiškovi Kalvariji. Sv. Frančišek je prosil za dve milosti, Jezusovo bolečino in ljubezen. Obe sta mu bili dani. Ena na telesu, zaznamovanem z ranami, druga v sočutju. V kapeli svetih ran smo se udeležili zadnje sv. maše in še enkrat zbrano prisluhnili p. Tomažu, ki je tokrat govoril o sveti evharistiji in predanosti Jezusu Kristusu v duhovništvu, redovništvu in posvečenemu življenju v svetnem redu. Zaželel nam je, da bi iz tega posvečenega kraja odšli ranjeni in zadeti od Božje ljubezni. Z veselimi srci smo vračali domov.

Velika zahvala gre vodstvu romanja, vozniškoma avtobusa, ki sta s prijaznostjo in varno vožnjo tudi dala svoj prispevek k enkratnosti romanja. »To so bili dnevi, ki jih je naredil Gospod.« Na nas je, da zaklad Frančiškove in Klarine dediščine s svojim življenjem razdajamo tudi drugim.

Mir in dobro! FSR Škofja Loka

Izjave romarjev v Assisi, oktobra 2011

S. Marjeta Anka Jurše
FSR, predsednica KB
Ruše

Prav želela sem si, da bi šla na ta lepi kraj, da bi si napolnila dušo, saj je tako lažje voditi našo skupnico. Doma sem vpeta na tri konce (skrbim za bolne starše, imam svojo družino in še v župniji pomagam, kjer le morem). Tako je včasih kar težko. Potrebovala sem malo spodbude. Tri smo prišle iz bratstva, Lotti, ki je naša »simpatizerka«, in Angelina, tako da bomo prinesle tega duha tudi tistim, ki so ostali doma.

Boris Furlan

Assisi doživljam kot skrivnost in razmišljam, kako bi to prenesel v svoje življenje. Prihajam v vrste tretjega reda, tukaj bom dobil moči za pot življenja, za katero me je Bog ustvaril in me tudi poklical.

S. Marija Kraner
FSR, predsednica KB Sveta
Trojica v Slov. Goricah

Zame je bilo to romanje čudovita duhovna obnova, ko sem se napolnila za vse napore vsakdanjega življenja in se srečala z brati in sestrami.

Upam, da bom vse to prenesla tudi v našo Frančiškovo družino. Hvala vsem, ki so organizirali to romanje, še posebno p. Tomažu in njegovemu pomočniku p. Filipu. To vzdušje bom dolgo nosila v srcu.

Duhovna vzpodbuda z duhovnega kapitlja FSR

Kančevci, april 2011 (2. del)

Če pogledamo Frančiška, bomo videli dva kraja, ki sta pomembna: Greccio in La Verna. Na teh dveh krajih je on sam skupaj s svojimi brati in ljudmi, z brati in sestrami tretjega reda podoživel to skrivnost odrešenja.

Prvi steber je skrivnost Božjega učlovečenja, Božjega rojstva ob jaslicah.

Kakšno sporočilo ima Božje učlovečenja zanj, za mojo duhovnost? Spomnimo se na hvalnico, ki je vključena v pismo Filipljanom. Nanaša se na Jezusa Kristusa, ki se ni oklepal svoje enakosti z Bogom, ampak je sam sebe izničil, izpraznil, ponižal se je in je bil pokoren do smrti, smrti na križu. Prvi korak je vedno sestop. Bog je sestopil iz nebes v naš svet. In to je jasen smerokaz za vsakega od nas, da bi znali v življenju sestopati z nekega prestola, kjer se zdi, da smo tisti, ki imamo vse nitke v rokah, ki načrtujemo, ki želimo o vsem odločati, obvladovati stvari, obvladovati druge, kolikor nam to dopuščajo, obvladovati pa predvsem svoje življenje, imeti že vse »programirano«.

Ali sem pripravljen prisluhniti Božji besedi, ki se je učlovečila? Kakšen je moj odnos do nje, do Svetega pisma? Kako pogosto se ustavim ob kakšnem odlomku, kako dobro poznam evangelij, Jezusov način življenja? Kajti Jezus pravi: »Jaz sem pot in resnica in življenje.« Torej Jezusovo življenje je pot, je resnica. In samo ob motrenju, zrenju, premišljevanju Jezusove drže – kakšen odnos je on zavzemal do ljudi, ki jih je srečeval, s katerimi

samo zapiskov ali hodimo od ene pridige do druge, od enega duhovnega razmišljanja do drugega, radio Ognjišče samo poslušamo, ampak da vztrajamo na poti uresničevanja te besede. Namerno sem uporabil besedo »pot«. Ker beseda je kot rudnik, v katerem kopljemo

je živel, ne glede na sloj, pripadnost – samo ob tem zgledu bomo tudi mi postali vedno bolj ljudje v svoji resnični človečnosti, bomo lahko tudi postali bratje in sestre.

Torej odnos do Svetega pisma. In Frančišek v svojih Opominih pravi nekje:

Apostol pravi: »Črka mori, Duh pa oživilja.« Črka je ubila tiste, ki bi radi samo poznali besede, da bi jih ljudje imeli za modrejše od drugih ter bi si ti mogli pridobiti veliko bogastvo, ki bi ga dajali sorodnikom in prijateljem. Tudi tiste redovnike je ubila črka, ki nočejo slediti duhu Svetega pisma, marveč želijo bolj poznati samo besede in jih razlagati drugim.«

Mislím, da to ni opomin samo duhovnikom, redovnikom, ki smo poklicani, da tudi z besedo oznanjamo, ampak vsakemu od nas, ki smo tudi poslušalci te besede. Da si ne delamo

in odkrivamo bogastvo, ki je neizčrpno. In kot pravi sv. Efrem, je Sveto pismo podobno izviru, studencu, ki ga ne bomo nikoli izpili. Naj ne bomo zato žalostni, kajti še se bomo lahko vrnili. Ker cilj, namen studenca ni, da ga bomo izsušili, ampak da bo tam zaradi nas, da bo tam za nas, da nas odžeja, da se lahko vračamo. In želim vsakemu od nas, da bi res vztrajali na tej poti k studencu Božje besede in potem imeli moč korak za korakom uresničiti vse tisto, s čimer nas navdihuje Gospodov Duh.

Tako se ta skrivnost Božjega učlovečenja uresničuje tudi v našem konkretnem življenju – tukaj in zdaj. Ko Božja beseda dobiva konkretno obliko preko naših besed in dejanj, preko naše življenjske drže, preko naših odločitev.

Stara pesem pravi:

»Kristus nima drugih rok kakor naše roke,
drugih nog kakor naše noge,
drugih ust kakor naša usta,
drugih ušes tudi kot naša ušesa,
drugega srca kot našega srca.«

In kot je že fraza, da smo mi edino Sveto pismo, ki ga mnogi ljudje berejo. Naj bomo med temi kristjani toliko bolj živi mi, ki želimo biti bratje in sestre našega očeta Frančiška.

Grecciu sledi La Verna, drugi steber naše duhovnosti, drugi steber razodetja, katolištva, in to je Božja daritev. V pravoslavni duhovnosti in ikonopisju je zelo očitno, kako je že Božje učlovečenje, Jezusovo rojstvo, usmerjeno v skrivnost svetega tridnevja, v skrivnost Jezusovega trpljenja, smrti in vstajenja.

In kam je naše življenje usmerjeno? Kaj sploh pričakujemo od tega življenja? Ko smo se odločili za neki poklic, naredili življenjsko odločitev pri izbiri življenjskega stanu? Morda se komu izmed nas, ko gleda nazaj, zdi, da bi morala biti kakšna odločitev v življenju drugačna, da me je nekdo porinil v kakšno smer in sem bil skorajda prisiljen hoditi po neki poti, da nisem izkoristil vseh darov, za katere zdaj vem, da jih imam, da sem jih imel. Veliko ljudi danes doživlja rane spričo tega, frustra-

cije, zagrenjenost, ker se čutijo neizpolnjeni, neuresničeni v svoji mladosti ali v svoji zreli dobi, ljudje, ki so zdaj že v domu za ostarele.

In če se iskreno vprašamo: Kaj pa je tisto, kar daje lepoto in vrednost našemu življenju?

Frančišek se je znal zazreti v križanega Kristusa in jokati. Ne zato, ker njegovo življenje ne bi bilo izpolnjeno, ampak zato, ker je ljubezen premalo ali skoraj nič ljubljena. Ljubezen je tista, ki daje smisel našemu življenju. To ni tista ljubezen iz romantičnih španskih nadaljevanj ali kakšnih romantičnih poletnih večerov, ko se lahko prepustimo sanjarjenju, to je povsem realna ljubezen vsakdanjega življenja, večkrat zelo sivega vsakdanjika, ki ga vsi dobro poznamo. Preprosto je to ljubezen križa, kjer stopa v ospredje bistvo darovanja in žrtvovanja za druge.

V tem postnem času veliko govorimo o žrtvovanju. Ali je zame ta beseda moderna? V družbi, v kateri živimo, je skorajda ne slišimo več. Žrtev, daritev. Vse je potrebno preračunati, ali se splača, kakšno bo plačilo. Gotovo,

vsak delavec je vreden svojega plačila, in to poštenega plačila. Toda obstajajo področja v našem življenju, kjer se »splača« samo zastonska ljubezen, kjer daje smisel samo tisto, kar je podarjeno iz ljubezni. Matere in očetje, tukaj lahko govorimo o duhovnem ali telesnem materinstvu in očetovstvu, se uresničuje skozi to zastonskost.

Mama ali oče, ko opazuje svoje otroke, najde svojo notranjo izpolnitev šele takrat, ko je prepričan, da jim je nekaj podaril. In tako je tudi z našim življenjem. Ko bomo na smrtni postelji, če bomo imeli dovolj časa, zrlji svoje življenje nazaj kot film, menda se vsakomur odvrti neki film, kaj bo tisto, kar bo prevladalo? V kakšnem žanru bo »posnet« ta film? Upajmo, da ne bo grozljivka, tudi kakšne limonade si verjetno ne želimo. Ampak tak film, na katerem bomo ponosni, ko ga bomo ob koncu sveta verjetno vsi skupaj gledali kot premiero.

Se nadaljuje

p. Ambrož Mušič OFM

po zvočnem zapisu pripravil Metod Trajbarič FSR

FSR pri Sveti Trojici v Halozah

Navzočnost Frančiškove karizme pri Sveti Trojici v Halozah je posebej prepoznavna po letu 1951. Od tedaj dalje bratje minoriti neprekinjeno duhovno oskrbujejo to župnijo. Po zgledu svojega ustanovitelja in vzornika sv. Frančiška so zavzeto sejali evangeljsko seme. Mlade sta s svojo karizmatičnostjo za sv. Frančiška posebej ogrevala p. Franček Čuček in p. Mirko Veršič, oba sta se že preselila k nebeškemu Očetu. Zаметki FSR, ki danes rojevajo sado-ve, so iz tistih časov.

V letih 2002–2005 se je vabilu v FSR odzvalo trinajst odraslih vernikov. Čas njihovega uvajanja in noviciata se je – ob pogostih

menjavah patrov – podaljševal; ob tem pa so se tudi »prečistile« njihove vrste. Lansko jesen je padla odločitev, da to poglavje zaključimo in da tisti, ki so, naredijo zaobljube. Šest sester je dozorelo za ta življenjski korak. Na nedeljo Dobrega Pastirja, 15. maja 2011, so ob navzočnosti dveh zastopnikov iz KB sv. Jurija na Ptuj, sestre Dorice in brata Jakoba Emeršiča, sestre Anica Mlakar, Bernarda Ovčar, Cilika in Lizika Lozinšek, Marija Kaučič in Marija Mlakar izrekle zaobljube v FSR. Praznični dogodek je bil pri nedeljski maši v župnijski cerkvi Svete Trojice (po domače, haloški katedrali).

Z zaobljubami je ustvarjena pravna podlaga za ustanovitev krajevnega bratstva. Po končanem okrevanju ene od novozaobljubljenih sester bomo naredili tudi ta korak. Nanj se pripravljamo ob rednih srečanjih in sodelovanju v župnijskem občestvu. Vmesni čas pa kar malce diši po predvolilnem boju ...

Ker je skupnost manjša, smo v dogovoru s sosednjim KB Sv. Vida, da se jim kdaj pridružimo. Sicer pa smo bratje prvega reda tesno povezani s sestrami, tudi zato, da je lažje reči »bratstvo«. Naše Frančiškove sestre so Bogu hvaležne za dar poklicanosti, hkrati pa tudi manjšim bratom, da smo jim pomagali odkriti to pot za Kristusom po vzoru sv. Frančiška. Naš skupni korak v prihodnost je zraven lastnega posvečenja usmerjen še k drugim v župniji ali preko njenih meja, da bi po Frančiškovih stopinjah tem bolj sledili Kristusu.

p. Martin Gašparič, DA

Srečanje krajevnih bratstev FSR mesta Ptuja

Kako prijetno in lepo je, ko pridejo bratje in sestre skupaj in se veselijo! Tako je bilo v nedeljo, 9. oktobra 2011, ko smo se srečali bratje in sestre ptujskih krajevnih bratstev FSR (Sv. Ožbalta, Sv. Jurija in Sv. Petra in Pavla) v župniji sv. Petra in Pavla na Ptujju. Naša redna mesečna srečanja so prekratka, zato je prav in dobro, da se srečujemo tudi na tak način. Srečali smo se, da bi poglobili stik z Bogom, poživili naše poslanstvo in utrdili bratstvo. Po sveti maši in kratki predstavitvi vseh treh krajevnih bratstev smo prisluhnili nekaterim podatkom iz zgodovine FSR in o izzivih za naše delo, ki jih je podal duhovni asistent KB v župniji sv. Petra in Pavla p. Janez Kmetec. Nadaljevali smo pogovor in iskali odgovore na vprašanje: »Ali poznamo dovolj naše Vodilo FSR in kaj bi se dalo storiti za večjo prepoznavnost?« ter »Naša dejavnost KB v okolju in župniji, v kateri živim (kaj lahko storimo skupno in kaj posamično?)«.

Bili smo mnenja, da dobro poznamo usmerjenost »franciškovec«. Starejši člani

bratstev, ki se z Vodilom niso srečali ob vstopu v FSR, si želijo predstavitev določil Vodila in konkretnih spodbud za življenje po Vodilu. Čeprav dokaj dobro poznamo stopinje, po katerih bi naj hodili, in vemo, kako naj se vedemo, da bomo oznanjali Kristusov evangelij in slavili Boga po vzoru svetega Frančiška, pa nam dostikrat to zavedanje zbledi. Papež Janez Pavel II. je predstavnikom FSR nekoč dal odlične spodbude: Preučujte, ljubite, živite Vodilo FSR, ker so njegove vrednote zelo evangeljske. Dodal je še, da nas Cerkev potrebuje. Zato prosimo Svetega Duha, da bi se neprenehoma zavedali, da smo poklicani, da bi sodelovali pri Kristusovem poslanstvu z delovanjem v skladu z Vodilom. Verjetno se bomo tako lotili tudi pogumnejših pobud na področju »nove evangelizacije«, pri ekumenskem gibanju, pri neprestani medsebojni vzgoji in pri pridobivanju novih poklicev. Želimo si, da besede ne bi bile samo zapisane, ampak tudi udejanjene.

Po bolj študijskem srečanju smo nadaljevali še v bratskem srečanju ob mizi domačih dobrot. Hvaležni smo Bogu za skupna srečanja, saj tako lahko pridobimo še več novih modrosti in spoznanj, da rastemo v veri in pomagamo graditi Božje kraljestvo.

Zlatko Štuhec

Poročilo volilnih kapiteljev pokrajinskih bratstev

PB Maribor

V soboto, 19. novembra 2011, je bil volilni kapitelj pokrajinskega bratstva FSR Maribor. Za službe so bili izvoljeni:

- Predsednica PS FSR Maribor: s. Andreja Štunf
- Podpredsednica: s. Bernarda Ban
- Tajnica: s. Dorica Emeršič
- Blagajnik: br. Tonček Horvat
- Odgovorna za vzgojo: s. Fani Pečar

PB Ljubljana

Dne 26. novembra 2011 se je ob 9.00 uri na Brezjah v Frančiškovi dvorani samostana pričel 7. pokrajinski kapitelj PB FSR Ljubljana.

Kapitularji so se zbrali iz 14 krajevnih bratstev. Prijazno nas je pozdravil p. Leopold Grčar v imenu samostanske skupnosti Brezje. Lepo je, če bratje prebivajo skupaj. Pot tretjega reda je bližnjica k svetosti, smo kandidati za svetost.

Br. Stanko Šorli nas je prijazno pozdravil tudi v imenu predsednika NS, br. Mirka Potočnika. Pred enim mesecem se je vrnil iz San Paola, Brazilije. 27. v mesecu je posvečen Duhu Assisija, kar nas združuje v prošnji za mir na svetu. Podal je nekaj misli, kako se truditi za svetost.

- bodimo sveti, kot je bil Frančišek
- duh in milost našega Gospoda naj bo z nami
- poglobimo svojo vero
- Oče, Sin in Sveti Duh nas ima neskončno rad
- pustimo se osvojiti Kristusu
- živimo moč Vodila in Evangelija

- vsi bratje in sestre smo Božji dar
- bodimo eno, vedno v Bogu
- bodimo državljani sveta
- sam Bog je svet tako ljubil, da je poslal svojega Sina na svet
- ne prilagajamo se
- nismo sami, Bog je z nami
- živimo v soglasju s svetnim redom, družino in sveto Cerkvijo

Želel nam je, da bi te misli našle prostor v naših srcih. Danes je pomemben dan za pokrajinsko bratstvo. Hvala bratom in sestram, ki so služili doslej, in naj Sveti Duh navdihne nove.

Za službe v PS FSR Ljubljana so bili izvoljeni:

- Predsednik PS FSR Ljubljana: s. Marjetka Birk
- Podpredsednik: br. Metod Trajbarič
- Tajnica: s. Anica Švab
- Blagajničarka: s. Marija Kozmus
- Odgovorna za vzgojo: s. Mateja Trajbarič
- Odgovorna za Framo: s. Helena Bešter

Bratje in sestre smo precej časa preživeli skupaj v varnem naročju Marije Pomagaj. Sveta maša nas je še bolj povezala. P. Leopold nas je vabil k molitvi križevega pota vsak dan, kar prežene obup, strah in dvome. Hvaležni smo bratom frančiškanom na Brezjah, da so nas prijazno sprejeli, kakor tudi našim duhovnim asistentom na krajevni, pokrajinski in narodni ravni, ki nas izročajo v Božje roke. Podprimo tudi mi njih z molitvijo. Bogu hvala.

s. Anica Švab

Izjave novoizvoljenih:

S. Marjetka Birk, predsednica: Malo sem »računala«, da bom ohranila službo, ki sem jo imela do sedaj. Ampak dajem se v roke Bogu na razpolago. Upam, da mi bo mož (br. Franci, dosedanji predsednik, op. ur.) pomagal z nasveti. Zahteva pa ta služba čas in tudi neko angažiranje. Bog je tisti, ki daje rast, mi pa smo njegove roke.

Br. Metod Trajbarič, podpredsednik: Razmišljal sem, da bi po več mandatih v pokrajinskem svetu »izpregel«, a se je težko upirati »volji ljudstva«, posebno če verjameš, da se vmešava še Sveti Duh. Podpredsedniška služba je, če imaš pridnega predsednika, lahko potuha. Upam, da bom dovolj v pomoč novi predsednici.

S. Marija Kozmus, blagajničarka: Ta služba je zame nekaj čisto novega. Sprejemam jo kot Božjo voljo, kot izziv. Vse prepuščam v Božje roke.

S. Anica Švab, tajnica: Zares sem bila počaščena, da so mi zaupali že tretji mandat in me izvolili z absolutno večino za to službo. Vesela sem, da cenijo moje delo in da Bog daje blagoslov mojemu služenju. Doma imam posebno omaro in pri tem delu je potrebna sistematika. Treba je imeti red, saj je velika odgovornost, da so vsi pravočasno obveščeni. Veliko časa je tudi treba darovati in dajem se na razpolago.

S. Mateja Trajbarič, odgovorna za vzgojo: Ker sploh nisem bila na kapitlju, je bila izvolitev zame zelo veliko presenečenje. Mislim, da je odgovornost velika, zato računam na Božjo pomoč.

S. Helena Bešter, odgovorna za FO in FRAMO: Življenje je polno presenečenj in ta služba je eno izmed njih. Gospod, ki je ta

nesporazum dopustil, naj svoje delo dopolni in naj nakloni svoj blagoslov.

Br. Stanko Šorli, predsednik kapitlja: Sam kapitelj je zelo lepo potekal. Lepo vzdušje oziroma iztočnico sta nam podala p. Leopold in p. Martin, to pa so nadgradila poročila, ki so pokazala, da je bilo pokrajinsko bratstvo v zadnjih treh letih zelo aktivno, čeprav je br. Franci »pozabil« omeniti samega sebe. Čeprav kandidati niso bili izbrani oziroma pripravljani že prej, so volitve potekale hitro in zbrano. Prepričan sem, da so kapitulariji odgovorno in v navzočnosti Svetega Duha izbrali prave ljudi, ki bodo popeljali bratstvo naprej po poti za sv. Franciškom.

PB Koper

V soboto, 3. decembra 2011, smo se zbrali na 7. volilnem kapitlju pokrajinskega bratstva FSR koprške škofije v minoritskem samostanu sv. Franciška v Piranu. Udeležili smo se ga sestre in bratje iz sedmih krajevnih bratstev FSR, Kostanjevica, Otlica, Piran, Podnanos, Tolmin, Vipavski križ in Koper, skupaj z našimi duhovnimi asistenti. Zbiranje smo začeli s kavico, čajem in dobrotami, ki so nam jih skrbno pripravili bratje minoriti. Vse zbrane kapitularije in vse ostale udeležence kapitlja je najprej pozdravil gvardjan samostana v Piranu, p. Slavko. Sledil je pozdravni nagovor predsednika PB FSR KP br. Stanka Šorlija, na njegovo povabilo sta prevzela vodstvo kapitlja predsednik br. Franc Herle in narodni duhovni asistent p. Filip Rupnik. Tako br. Franc kot tudi p. Filip sta nas obogatila s

spodbudnim in duhovnim nagovorom. Pred uradno začetim volilnim delom smo zmolili molitev k Svetemu Duhu.

V poročilih vseh delujočih v obdobju 2008–2011 smo med drugim pregledali naše delo.

Na letošnjih volitvah smo bili v pokrajinski svet FSR koprške škofije za triletno obdobje 2011–2014 izvoljeni:

- Predsednik PB FSR Koper: br. Zoran Kenda
- Podpredsednica: s. Stanislava Gorenc
- Tajnik: br. Stanko Šorli
- Blagajničarka: s. Jožica Žagar
- Odgovorni za vzgojo: br. Marjan Ščuka
- Odgovorna za FO in FRAMO: s. Lojzka Fučka

Po izvolitvi nas je predsednik kapitlja opozoril na naš Franciškov poklic in pogumno služenje. Mi pa smo, seveda računajoč in opirajoč se tako na Božjo pomoč kot na pomoč vseh sester in bratov, z vso odgovornostjo sprejeli nove naloge. Z molitvijo pa bomo prosili, da bomo zmogli s pomočjo služenja in pobud vsi globlje živeti svojo vero in z večjo trdnostjo pričevati za Kristusa.

Mir in dobro! s. Stanislava Gorenc

Krajevno bratstvo FSR na Ptujju bogatejše za štiri nove člane

Na rožnovensko nedeljo 2. oktobra 2011 je bil pri bratih minoritih v župniji sv. Petra in Pavla na Ptujju prav slovesen večer. Bil je prvi dan tridnevnih priprav na praznik sv. Franciška in nedelji je sledil »teden gibanja za življenje«. Slovesno pa je bilo tudi zato, ker je krajevno bratstvo Franciškega svetnega reda Sv. Petra in Pavla na Ptujju po enajstih letih pridobilo nove člane. Z njimi se je povprečna starost bratstva vsaj malo pomladila od 75 na 65 let. Bratstvo zdaj šteje 17 članov.

Kandidati so se v noviciatu eno leto intenzivno pripravljali za sprejem v FSR in spoznavali svojo poklicanost, zgodovino reda, njegovo organiziranost ter poglobljali svojo vero. Med sveto mašo so javno izrekli željo za sprejem in nato pred Bogom, občestvom in bratstvom še zaobljube evangelijskemu življenju po vzoru svetega Franciška ter tako postali pravi člani FSR. To so storili Zvonimir, Zlatko, Milena in Olga ter se s tem dejanjem posvetili in darovali Bogu. Prisotni so bili med drugimi tudi »stari« člani bratstva kakor tudi člani sosednjih bratstev župnije sv. Jurija in župnije sv. Ožbalta. Sprejem kandidatov v Franciškov svetni red je najprej potrdil predsednik krajevnega bratstva br. Alojž Šegula ob dveh pričah, Angeli in Mariji, in nato še p. Milan Kos, provincial slovenskih minoritov, ki je vodil sveto mašo ob somaševanju drugih ptujskih duhovnikov. Voditelj sta se zahvalila Bogu za ta dar in zaželela novim članom mir in dobro z blagoslovom sv. Franciška: »Kdor bo to spolnjeval, naj ga v nebesih napolni blagoslov najvišjega Očeta in na zemlji naj ga napolni blagoslov njegovega ljubljenega Sina s Svetim Duhom Tolažnikom ...« Po koncu maše smo se tudi drugi bratje in sestre z njimi veselili, čestitali in obljubljali novim članom podporo in molitev.

p. Janez Kmetec

Podaj MI Roko

Ljubljana

Letošnja prireditev Podaj mi roko v Ljubljani je bila zadnji dogodek ob praznovanju 25. obletnice Duha Assisija. Kljub slabemu vremenu se nas je zbralo kar lepo število. Najprej smo se zbrali v ljubljanski stolnici sv. Nikolaja, kjer smo ob 17.30 začeli z molitvijo in prepevanjem pesmi. Po molitvi in blagoslovu gospoda župnika smo se odpravili ven, pod Plečnikove arkade, kjer smo prepevali in mimoidočim oznanjali, kako je danes pomemben mir v svetu in da je pomembno, da se za mir trudimo na vsakem koraku našega življenja. Zaključili smo s sveto mašo pri bratih frančiškanih v cerkvi Marijinega oznanjenja.

Geslo letošnjega Podaj mi roko »As ti tud kej MIRko« nas sprašuje, koliko se trudimo za mir, zlasti v naših dušah. Kot je poudaril tudi p. Christian Gostečnik v pridigi, živimo v času, ko je na svetu najmanj vojn v celotni zgodovini, a je zato toliko več nemira v nas, toliko depresij in obupa. Zato se moram zlasti truditi za mir v sebi in svoji okolici.

Maribor

Kot je že tradicija, je bila tudi letos v Mariboru molitev za mir ob 25. obletnici molitve papeža skupaj s predstavniki svetovnih religij v Assisiju. Prireditev Podaj mi roko se je začela v baziliki Matere usmiljenja ob 20 h. Čeprav udeležencev ni bilo veliko, je bilo lepo videti, da vsaj nekaj ljudi skrbi za mir. Najprej je bilo razmišljanje, pri katerem sta dva bralca izmenjevala svoje misli, nato pa smo skupaj molili s pomočjo napisane molitve za mir. Vse skupaj pa je povezovalo petje pesmi. Po molitvi smo se odpravili v stolnico, kjer so nas

pričakali tamkajšnji mladi. Vsak je dobil del slike in številko. Skupaj smo sestavili celo sliko in zraven zmolili še deset zdravih Marij. Po končani molitvi v stolnici smo skupaj odšli na manjšo pogostitev ter se pri tem družili.

Vipavski Križ (A's' ti tud' kej MIRko?)

Kot vsako leto je tudi letos prišel čas za Podaj mi roko. Nedeljsko popoldne je bilo zelo pestro. Najprej smo se vsi zbrali na samostanskem dvorišču. Čeprav je bil oder letos postavljen na samostanskem in ne na grajskem dvorišču, so MIRkom kazale pot velike, vidne puščice po vsem Vipavskem Križu. Uvod v Podaj mi roko se je začel s prijazno dobrodošlico in nagovorom brata Vlada Kolenka. Potem smo uživali v poslušanju točk pevskih zborov, povezovalnim programom benda Vozel ter se nasmejali odličnim skečem. Potem smo vsi skupaj odšli k molitvi za mir v samostansko cerkev. Molitvi je sledila sveta maša. Čeprav ni bila ravno kratka, je čas hitro minil, saj smo ves čas prepevali. Z njo smo se še močneje zavedli, kako pomemben je mir v našem življenju in v našem svetu. Po lepi maši nas je čakal še zaključni koncert benda »Jernej Rustja in povprečneži« na samostanskem dvorišču. Ob odlični glasbi pa se nič ne prileže bolj kot topel čaj in okusno pecivo. S polnimi in segretim želodčki smo zaključili še en uspešen Podaj mi roko.

zbral Urban Štrancar

Frančiškanski ekološki pohodi

Pohod do izvira Reke sv. Frančiška: Minas Gerais, Brazilija

Frančiškanski ekološki pohod poteka v Braziliji vsako leto vse od leta 2001. Končni cilj pohoda je izvir Reke sv. Frančiška, čudovito svetišče življenja. Pohod spodbuja ljudi za življenje v duhovnosti pravičnosti, miru in celovitosti stvarstva.

Cilji pohoda so: ozaveštevati ljudi o trenutni okoljski situaciji, spodbujati skrb za stvarstvo in svet, živeti in delati v duhu Frančiškove duhovnosti, spodbujati ljudi za boljšo kakovost življenja, naučiti se ceniti medosebne odnose, sočustvovati z obrobniimi v družbi, združiti moči s tistimi, ki si upajo stopiti skupaj v iskanju osvoboditve. Frančiškanski ekološki pohod je priložnost za evangelizacijo v okviru pravičnosti, miru in ohranjanja stvarstva ter za izkušnjo preprostosti, uboštva in bratstva. To je priložnost, da se povežeta

duhovnost in borbenost z namenom zaščite življenja v vseh njegovih pojavnih oblikah.

Frančiškanski ekološki pohod 2011 se je začel 16. julija in je bil dolg 130 kilometrov, okoli 21 kilometrov na dan. Po nekaj dnevih hoda je sledilo veliko praznovanje pri izviru Reke sv. Frančiška, pomembnem svetišču vere in države. Geslo pohoda je bilo: »Bratstvo in življenje na Zemlji: stvarstvo zdihuje in trpi porodne bolečine.«

Udeleženci so pokazali pogum in vztrajnost ter izbrali mir in dobrobit vseh ljudi sveta kot izziv pri vzpostavljanju bratstva in spoštljivih medosebnih odnosov. Frančiškanski ekološki pohod je navadno vključeval različne etnične skupine, vere in družbene razrede. To leto so se pohodu pridružili predstavniki muslimanov in judov. Vse je navdihnilo spodbujanje ekologije, osnovane na dejstvu, da smo vsi Božji otroci in prebivalci Zemlje.

Pohodi v Chiapasu, Mehika

4. junija 2011 je provinca San Felipe de Jesus organizirala ekološki pohod, da bi obeležila mednarodni dan okolja. Približno 800 ljudi različnih starosti se je pridružilo praznovanju. Brat Adin, provincialni animator PMOS, je poročal, da so udeleženci skupaj z brati iz regije prehodili približno 10 kilometrov. Med pohodom so pobirali smeti, ki so jih našli ob poti. Sodeloval je tudi predsednik občine, ki pripada mehiški stranki zelenih in ga je dogodek zelo zanimal. Naslednji dogodek, ki ga načrtujejo bratje, je pogozdovanje območja velikosti 50 hektarjev, kar se bo dogajalo v

vanje, dejavnosti so vključevale verske plesne in pogozdovanje (posadili so okoli 1000 dreves). Pohod se je zaključil s sveto mašo, ki jo je daroval nadškof Rogelio Cabrera Lopez iz nadškofije Tuxla Gutierrez.

Po glasilu PMOS Contact
prevedla in priredila
Zdenka Pišek

okviru tekmovanja, ki ga sponzorira državna vlada Chiapasa v njenih 118 občinah. Bratje so v stiku z okoljevarstveniki iz njihove občine in upajo, da se bodo na tekmovanju dobro odrezali.

Drugi pohod je bil v Chiapasu med 1. in 2. avgustom 2011. Bil je sedmi Frančiškanski pohod za porciunkulski odpustek. Geslo pohoda je bilo: »Skupaj skrbimo za naravo«. Na pohodu je sodelovalo okoli 2500 ljudi. Med pohodom so bratje spodbujali spravo in medkulturno sodelo-

Napovednik dogodkov

DECEMBER 2011

26. – 31. december

Vipavski Križ:

Osebnostno spremljane duhovne vaje v Frančiškovem duhu

JANUAR 2012

29. 12. – 1. januar

Kančevci: Duhovna obnova s silvestrovanjem

20. – 22. januar

Kančevci: Duhovne vaje za FO

27. – 29. januar

Kančevci: Duhovne vaje za ministrante

MAREC 2012

2. – 4. marec

Kančevci: Duhovne vaje za FRAMO

Nagradni okvir

Iz podanih zlogov sestavite sedem besed s po šestimi črkami, ki jih zahtevajo opisi, in jih navpično vpišite v srednji del lika. Zaradi lažjega reševanja so tri črke že vpisane. Če posamezne črke nato s pomočjo številke prenesete v okvir na robu lika, boste na poljih od 1 do 39 prebrali rešitev - misel iz Svetega pisma.

BI – BOR – ČA – DA – JA – JE – KMET
 – LI – NA – NEO – NEP – RO – TUN
 – VI – VR – ZDA – ZVE

1. kdor ima zemljo in jo obdeluje ter se s tem preživlja (množ.), 2. na videz majhno svetlo nebesno telo, vidno na jasnem nočnem nebu, 3. krepost; moralno, značajsko pozitivna lastnost, 4. trnata grmičasta rastlina z užitnimi črnimi jagodami, ki raste na posekah in v gozdovih, 5. otok, ki leži na sredini Malajskega otočja v jugovzhodni Aziji, 6. zunanji, po oddaljenosti od Sonca osmi planet v Osončju; tudi rimski bog morja, 7. dolenski izraz za vihar.

sestavila: ga. Frančiška Pavlič

1	2	3	4	5	6	7	8	9							
32	33	34	35	36	37	38	39	10							
31	1	21	2	14	3	27	4	16	5	35	6	38	7	32	11
30		31		18		6		4		13		33		39	12
29		2		11		37		8		25		3		12	13
28		5		23		20		28		19		29		22	14
27		10		15		1		24		30		9		34	15
26		7		A		17		A		36		N		26	16
25		24		23		22		21		20		19		18	17

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:
 »Z DOBRODELNOSTJO SE USTVARJA BLAGOSTANJE«.
 Na uredništvo je prispelo kar 28 vaših pravilnih odgovorov.
 Hvala vam za prizadevno sodelovanje!

Izžrebani so bili naslednji nagrajenci:
 1. nagrada: **Miran Kolenc**, Irča Vas;
 2. nagrada: **Marija Zalta**, Srednja vas;
 3. nagrada: **Zalka Strah**, Mirna.
 Čestitamo!

Drugim pa v prihodnje obilo sreče – in veliko veselja pri reševanju!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Küzmičeva 6, 1000 Ljubljana), do 5. februarja 2012. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: 3 Koledarčki 2012;
2. nagrada: Aco Jerant, Umbrijski biser 2;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Tomaž Čelanski

Življenje svetega Franciška 37

ČUDEŽI SV. FRANČIŠKA

V Kristusovem imenu se začenjajo čudeži našega presvetelega očeta Franciška

127. Ko ponižno prosimo za milost našega Gospoda Jezusa Kristusa, želimo na kratko, a resnicoljubno pod Kristusovim vodstvom popisati čudeže, ki so jih, kot je bilo povedano, prebrali v pričo papeža Gregorija in oznanili ljudstvu, da bi prisotni poslušalci v sebi prebudili pobožnost in se je oklenili, bodoči bralci pa si okrepili vero.

I. O ozdravljenju hromih

Tistega dne, ko je bilo sveto telo preblaženega očeta Franciška zakopano kot najdragocenejši zaklad in bilo maziljeno bolj z nadnebeškimi kot zemeljskimi dišavami, so prinesli neko deklico, ki je že leto dni imela vrat grozno upognjen in glavo stisnjeno ob ramena, da je lahko navzgor pogledala samo postrani. Ko je za nekaj časa položila glavo pod skrinjo, kjer je ležalo dragoceno telo svetnika, je po zaslugah presvetelega moža takoj iztegnila vrat in je imela glavo v dostojnem stanju pozdravljeno, tako da je deklica, zaprepadena zaradi nenadne spremembe na sebi, začela bežati in jokati. Pokazala se je nekakšna vdolbina na rami, ki se je je bila tiščala glava, zaradi pritiska dolgotrajne bolezni.

128. V grofiji Narni je bil neki deček, ki je imel tako zasukano golenico, da je lahko hodil samo s pomočjo dveh palic. Bil je berač in mnogo let ga je težila ta huda bolezen, očeta in matere pa sploh ni poznal. Po zaslugah našega preblaženega očeta Franciška je bil

tako rešen omenjene nevarnosti, da je odtlej prosto hodil brez podpore bergel ter hvalil in slavil Boga in njegovega svetnika.

129. Neki Nikolaj, meščan iz Foligna, je imel hromo levo nogo. Ker ga je težila bolečina, je zato, da bi dobil nazaj nekdanje zdravje, mnogo potrošil za zdravnike, tako da si je nakopal dolgove preko svojih možnosti. Ker mu kljub njihovi pomoči ni prav nič odleglo, je ranjen od velikanske bolečine tako kričal, da sosedom ni pustil spati. Zaobljubil se je Bogu in svetemu Francišku in se dal prinesiti na njegov grob. Ko se je vso noč mudil in molil pri svetnikovem grobu, je iztegnil nogo in se v velikem veselju brez palice vrnil domov.

130. Neki deček je imel tako zvito nogo, da se je s kolenom dotikal prsi, s peto pa zadnjice. Prišel je h grobu blaženega Franciška, njegov oče je mrtvil svoje telo z raševnikom, mati pa se je zanj silno trpinčila. Deček pa je takoj in popolnoma ozdravel, tako da je zdrav in vesel, hvaležen Bogu in svetemu Francišku lahko tekal po ulicah.

131. V mestu Fano je bil neki hrom človek, ki so se mu goleni, polne ran, držale zadnjice. Iz ran je izhajal tak smrad, da ga bolničarji nikakor niso hoteli sprejeti v bolnico in ga tam oskrbovati. Po zaslugah preblaženega očeta Franciška, čigar usmiljenje je klical, se je kmalu nato veselil, da je rešen.

132. Neka deklica iz Gubbia zaradi hromih rok celo leto ni mogla nikakor premikati niti drugih udov. Za njeno ozdravljenje jo je njena dojlja skupaj z voščeno podobo prinesla na grob preblaženega očeta Frančiška. Ko se je tam mudila osem dni, se ji je nekega dne tako vrnila moč v ude, da so se lahko premikali in se je lahko gibala kot prej.

133. Tudi neki drug deček iz Montenera je več dni ležal pred vrati cerkve, kjer počiva telo svetega Frančiška, ker ni mogel ne hoditi ne sedeti, saj od pasu navzdol ni imel nobene moči v udih. Nekega dne pa je vstopil v cerkev, in ko se je dotaknil groba preblaženega očeta Frančiška, je odšel ven cel in zdrav. Sam deček je govoril, da se mu je, ko je ležal ob grobu slavnega svetnika, približal neki mladenič, oblečen v habit bratov, se postavil na grob, v roki pa je imel hruške. Poklical ga je in mu ponudil hruško ter ga spodbujal, naj vstane. Ta je vzel hruško iz njegovih rok in mu odgovoril: »Glej, jaz sem hrom in sploh ne morem vstati.« Ponujeno hruško je pojedel in začel stegovati roko k drugi hruški, ki mu jo je ponujal isti mladenič. Ta ga je spet spodbujal, naj vstane, on pa se je čutil obteženega z boleznijo in ni vstal. Ko pa je iztegnil roko proti hruški, ga je omenjeni mladenič, ko mu je dal hruško, zagrabil za roko, peljal ven in potem izginil izpred njegovih oči. Ko je ta opazil, da je cel in zdrav, je začel naglas vpiti in vsem razglašati, kaj se mu je zgodilo.

134. Neko ženo iz trga z imenom Coccorano so v nekakšnem košu prinesli h grobu slavnega očeta, nobenega od udov namreč ni mogla več premikati razen jezika. Ko so se za nekaj časa ustavili pred grobom presvetega moža, je vstala povsem ozdravljena.

Neki drug gubijski meščan je svojega hro-

mega sina v košu prinesel h grobu svetega očeta in ga dobil nazaj celega in zdravega. Bil je namreč tako zveržen, da so se mu goleni dotikale zadnjice in so se povsem izsušile.

135. Jernej iz mesta Narni, zelo reven in ubog, je nekoč zaspal v senci nekega oreha in se zbudil tako ohromljen, da ni več mogel hoditi. Kar čutil je, kako napreduje bolezen. Golen in stopalo sta se mu skrivila in posušila, nič ni čutil ureznine in se ni nič bal opekline od ognja. Toda resnični ljubitelj ubogih in oče vseh revežev, presveti Frančišek, se mu je neko noč prikazal v sanjskem videnju in mu naročil, naj gre v neko kopaljšče, ker ga hoče, ganjen v sočutju do tolike bede, rešiti te boleznijo. Toda ker ni vedel, kaj naj stori, ko se je zbudil, je po vrsti opisal videnje mestnemu škofu. Škof pa ga je spodbudil, naj pohiti k zapovedanemu kopaljšču, ga pokrižal in blagoslovil. Oprt na palico se je, kolikor najbolje je mogel, začel vleči k tistemu kraju. Ko je žalosten lezel, izmučen od velikega napora, je zaslišal glas,

ki mu je govoril: »Pojdi v Gospodovem miru, jaz sem tisti, ki si se mu posvetil.« Ko se je končno približal kopaljšču, je zašel s poti, ker je bila noč, in je spet zaslišal glas, ki mu je govoril, da ne hodi po pravi poti. Usmeril ga je proti kopaljšču. Ko je prišel na kraj in vstopil v kopaljšče, je začutil na svojem stopalu dotik neke roke in dotik druge roke na goleni; in čisto mirno sta mu iztegnili nogo. Brž ko je bil torej ozdravljen, je skočil iz kopeli, hvalil in slavil Stvarnikovo vsemogočnost in njegovega služabnika blaženega Frančiška, ki mu je podelil tolikšno milost in moč. Šest let je bil namreč ta človek hrom in berač in bil je že zelo star.

II. O slepih, ki so spregledali

136. Neka ženska, Sibila po imenu, je več let trpela za slepoto oči. Žalostno in slepo so jo pripeljali h grobu božjega moža. Spet je videla kot nekoč in se je vesela ter radostna vrnila domov.

Neki slep človek iz Spella je pri grobu svetega telesa našel davno izgubljeni vid.

Neka druga ženska iz Camerina je bila povsem brez vida na desnem očesu. Njeni sorodniki so ji položili na izgubljeno oko kos blaga, ki se ga je bil dotaknil blaženi Frančišek, in se tako zaobljubili. Takoj so bili uslišani in so se Gospodu Bogu in svetemu Frančišku zahvaljevali za znova pridobljeni vid.

Nekaj podobnega se je zgodilo neki ženski iz Gubbia, ki se je zaobljubila; bila je uslišana, ko se ji je povrnil vid.

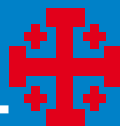

Neki asiški meščan je bil že pet let brez vida. Ko je blaženi Frančišek še živel, sta si bila domača, zato je vselej, kadar je molil k blaženemu možu, omenjal nekdanjo domačnost. Ko pa se je le dotaknil njegovega groba, je bil ozdravljen.

Neki Albertin iz Narnija je že skoraj leto dni prej povsem izgubil vid, tako da so mu trepalnice visele do lic. Zaobljubil se je blaženemu Frančišku in takoj, ko se mu je vid povrnil, se je pripravil in prišel obiskat njegov slavnij grob.

Prevedel br. Miran Špelič OFM

Novice iz Svete dežele

Nov »pravičnik med narodi sveta«

V Yad Vashemu v Jeruzalemu, v »vrtu pravičnikov« se je pojavilo novo ime duhovnika iz Avstrije. Vrt pravičnikov je namreč zaznamovan z imeni plemenitih ljudi, ki so v času holokavsta na različne načine reševali Jude. Letos so dodali napis: Balthasar Linsinger iz Sv. Vida v Pongauu. Kot župnik v Grossarlju je poleti 1944 sprejel družino Baumer, ki je s tremi otroki pribežala z Dunaja. V župnišču jih je sprejel kot begunce, ki so zaradi bombardiranja ostali brez strehe nad glavo. Čeprav je bil župnik že od leta 1940 v sporu z gestapom, se ni obotavljal vzeti pod streho judovske družine, ki je ostala na varnem do konca vojne, in jih je tako rešil gotove smrti. Leta 1986 je župnik Linsinger umrl v starosti 84 let. Postal je 88. Avstrijec, ki je bil imenovan za »pravičnika med narodi sveta«.

Maronitska cerkev ima novega patriarha

Dosedanji patriarh Maronitske cerkve, Nasrallah Piere Sfeir, ki je bil na čelu Cerkve od leta 1986, je zaradi starosti (90 let) je odložil svojo službo. Na volitvah je bil za njegovega naslednika izbran dosedanji škof iz Jbeila (Byblos), Bešara Boutrosa al-Rahi. Novi patriarh izhaja iz Himalaje, hribovske vasi vzhodno od Bejruta (Libanon). Je redovnik in velja za karizmatičnega moža Cerkve, ki se spozna tudi na medije. Njegovo geslo se glasi: »Občestvo in ljubezen«. Njegova prva pastoralna dejanja so usmerjena v izvrševanje sklepov maronitske pastoralne sinode iz let 2003 do 2006, ki se je nanašala na pastoralno prakso. V službo je bil postavljen

v kraju Bkerke, 25 km severno od Bejruta, kjer je že od leta 1790 uradna rezidenca maronitskih patriarhov.

Novoizvoljeni je 77. patriarh Maronitske cerkve. Papež Benedikt XVI. je patriarha potrdil s posebnim pismom, kajti Maronitska cerkev je v edinosti združena z Rimom.

Izrael je znova odprl kraj Jezusovega krsta ob Jordanu za romarje

Že od vojne 1967 je bilo mesto krščevanja z izraelske strani državne meje z Jordanijo za romarje zaprto. Reka Jordan je namreč mejna reka z državo Jordanijo in zato so dostop izjemoma dovoljevali le na zadnji četrtek v mesecu oktobru, ko je bilo tradicionalno romanje kristjanov domačinov iz Izraela in Palestine. V jubilejnem letu 2000 je na levem bregu Jordana država Jordanija dovolila

postavitev več svetišč in omogočila dnevni dostop romarskim skupinam. Od takrat gradijo različne krščanske Cerkve svoja svetišča. Papež Benedikt XVI. je ob obisku Svete dežele v maju 2009 tudi sam poromal na to mesto in položil temeljni kamen za svetišče. Prej je tu stala le skromna kapelica. Vse to je botrovalo tudi izraelski odločitvi, da omogoči dostop romarjem tudi znotraj mejnega pasu, prav do brega reke Jordana. V tem vmesnem času po letu 1967 je imel Izrael na južni strani Galilejskega jezera nekakšno nadomestno mesto krščevanja, imenovano Yardenit, za katerega se je vedelo, da ni pravo in je le nadomestilo za biblično Betanijo.

Uradno odprtje in blagoslov je bilo že 12. julija 2011 in s tem se spreminja dosedanja praksa romanj k reki Jordan. Zadnji četrtek v mesecu oktobru je bilo letos zadnje skupno romanje. Po novem bo spet na drugo nedeljo v mesecu januarju, ko je sklep božične dobe. Tako je odločil kustos Svete dežele, ki ga je sveti oče zadalžil, da skupaj s svojimi brati frančiškani in s komisarji za Sveto deželo varuje svete kraje.

zbral p. Peter Lavrih OFM

Naš Camino

V krščanskem svetu je pot v Santiago de Compostela poznana kot pot svetega Jakoba, Jezusovega učenca in apostola. Legenda pravi, da je Jakob po Jezusovi smrti odšel na zahod in oznanjal

njegov nauk na področju sedanje severne Španije. Pred smrtjo se je vrnil v Judejo, kjer je umrl mučeniške smrti, njegove posmrtno ostanke pa so kasneje prenesli v kraje, kjer je oznanjal Božjo besedo, torej v zahodno pokrajino Pirenejskega polotoka, na kraj, kjer sedaj stoji mesto Santiago de Compostela.

V prvih stoletjih krščanstva so trije kraji pridobili poseben pomen, poti do njih pa so postale najbolj pomembne in množične romarske poti; Jeruzalem, Rim in Santiago de Compostela. Danes uporabljamo za vse, ki hodijo po romarskih poteh, izraz romarji, včasih pa temu ni bilo tako. Popotniki v Jeruzalem so kot zaščitni znak uporabljali palmovo vejo in so se zato imenovali palmarji, popotniki v Rim so se imenovali romarji, tisti, ki so se peš odpravili v Santiago de Compostela in so za zaščitni znak uporabljali Jakobovo školjko, pa so se imenovali popotniki.

Popotnikom, ki romajo k sv. Jakobu v Santiago de Compostela že 1000 let, smo se zadnjih 10 dni v avgustu 2011 pridružili tudi

p. Peter, Antonio, Sergio, Pavle in njegova Marinka, Janez, Tomo, Jože, Alenka, Igor in njegova Andreja in Aneta. Odločili smo se za kolesarsko obliko romanja in 920 km dolgo pot prekosarili v 10 dneh.

To je bilo 10 dni usklajevanja interesov in moči – fizičnih in tistih v glavi, pričakovanj po videti čimveč, premagovanj prekomernega srčnega utripa, spraševanja »zakaj je tako peklensko vročeeee« - samo zaradi pozitivnih 46 stopinj Celzija!, občudovanja Božje veličine, ki se razodeva preko človeških umetniških rok, presenečenj, kako smo ljudje Bogu podobni – v hrepenenju po odnosu, skratka, naše romanje je bilo 10 dni iskanja poti na Poti. Ali kot je povedal Antonio: »Camino je pravo romanje, pot k sebi in neke vrste vračanje v mladost, ko smo zvedavi in se vsaki stvari čudimo ter nismo prepričani vase, ali bomo zmogli dokončati zastavljeni cilj. Vendar, kjer je volja, tam je pot. Še meni, najstarejšemu v skupini, se je zgodilo, da sem radovedno pričakoval, kaj se mi bo prikazalo za naslednjim ovinkom.«

In kaj se je zgodilo za prvim ovinkom? In kaj za zadnjim ovinkom? In vsemi vmes?

1. etapa, sobota, 20. avgust 2011

Končno dočakali dan! Dan, ko bomo sedli na kolesa in pričeli z nabiranjem kilometrov do cilja v Santiagu. Prvo skupno jutro vseh

peregrinov, že oblečenih v kolesarsko opremo, čeprav nas je čakal še avtomobilski vzpon iz Lurda na 1632 m visok prelaz Somport v osrednjih Pirenejih.

Po jutranji slovenski maši, skupni s slovenskimi »lučkarji«, smo polni pričakovanj sedli v šarana, ki sta nas presenetila s svojo močjo in prilagodljivostjo. Eno izmed vozil je z dvema dodatnima sedežema sprejelo še dva potnika, tako da smo se odpeljali v »eni furi« na prelaz. To je bil prvi čudež od številnih, ki so nas spremljali v naslednjih dneh in nam na poti prinašali ustrezne rešitve. Pater Peter je pogosto rekel: »Čudeži se dogajajo. Tako pač je.« In res je bilo tako.

Do Somporta smo se peljali skozi slikovito hribovsko pokrajino in že preizkusili dihanje in homogenost skupine. Ob nujni nameravani nabavi hrane v trgovini sta se avtomobila izgubila vsak v svojo smer in s tem smo potniki dobili priložnost, da uspešno opravimo test strpnosti, iskanja in prilagajanja. Rezultat lahko ugibate, pa ne boste zgrešili. Ob tovrstnih preizkusih in zadregah nas je ob lastnih vrlinah pogosto reševala skrita potnica Zofka, beri Garmin. S svojim barvitim glasom nas je bodrila in včasih smo bodrili mi njo, predvsem ko se je zatekla v »prečunavam«. Igor, njen skrbnik, pa ob te vrste tehničnih rešitvah ni imel lahke naloge, da nas je usmerjal na prava pota.

Ob našem prihodu na Somport je Janez, samooklicani kuhar, prelaz spremenil v kuhinjo. Zadišalo je po pečenih klobasah in jajcih, nujno domače okrepčilo po dveh dneh potovanja iz Slovenije. Zadovoljno smo cmokali, čeprav smo ostali brez obljubljenega in težko pričakovane »barkave«. Založila se je med stvari. Občasno se je v kuhinji kaj založilo. Sumim, da smo imeli še enega skritega potnika, »nagajivega škrate«. Mogoče pa so se naši dobrotniki (sponzorji) preveč izkazali z radodarnostjo dišečega obilja, ki smo ga vozili s seboj.

Izjema je bil pater Peter, ki si ni dovolil vzeti pravice do kave, kako, naj ostane skrivnost. Lahko njemu, saj ga varuje posebna božja milost. In verjemite, da ga res. Na našo srečo in zadovoljstvo jo je pogosto delil z nami. Kaminčke, prepuščene svobodi na težko pričakanih kolesih, je za hip mučila dilema: čakati patra, ki je užival v srebanju kave, ali iti. Odločili smo se za spust, ki pa je še najbolj spominjal na dir podivjanih konj. Zaganjali smo se proti dolini v slogu: »Kdo bo prej? Kdo bo hitreje? Kdo si več upa? Čigavo kolo je najhitrejšee?« In tako do prvega postanka v Jaci. Tu smo ob vodnjaku, kakršni so značilni za celoten camino, natočili vode in s požirki užili vir modrosti ter razsvetljenja, da tako ne bo šlo. Pot do Santiaga smo nadaljevali v koloni in složno.

Vročina nas je zdelovala. Namerili smo 46 stopinj Celzija. Težko rečem, kaj je bolj puhtelo, pot na naši koži ali pregret asfalt. Zrak je bil suh kot v savni. Ravnica, po kateri smo kolesarili, se je slikala rumeno. Vse naokrog požeta polja in rumena zemlja. Številne vetrnice v daljavi, Slovencem neznan vir energije, so bile edine, za katere se je zdelo, da v vročini normalno delujejo. Pokrajina brez hiš, tu pa tam zaselek in končno »pumpa« in končno počitek v senci, ledena kokakola in pivo. Moje rekreativne oči so debelo zijale nad prepričanjem izkušenih maratoncev, da

je izbor in temperatura pijače prava. Sama sem prve minute vztrajala na bidonu z energijskim dodatkom v prepričanju, da gre pri njih za profesionalno skušnjava. Ob besedah Andreje, moje kolesarske zavetnice: «Aneta, ti tudi moraš,» sem klonila in se prepustila ledeni pijači, da mi ohladi telo in duha. In tako tudi naslednje dni, ker iztrošenemu telesu voda pomeni malo smrt, izgubo mineralov in dehidracijo. »Potem pa mašinka ne gre več,« če poskusim uporabiti patrov žargon.

Nekje proti 90 km se nam je postavljalo vprašanje, kje bomo spali. Pamplona, današnji cilj, je bila še nepredstavljivo daleč. Po načrtu naj bi ta dan prekosarili več kot 110 km, za povrh so prenočišče spremenili v hotel visoke kategorije. Sparjeni in utrujeni smo kolesarili ob akumulacijskem jezeru, vzponov ni bilo konca, vročina še ni popustila kljub večernim uram. Upanje na skorajšnji konec je dajala ugotovitev našega ekipnega vodje Giannija, da je poti za danes dovolj. Večina ga je slišala in tudi milost tam zgoraj, ker se nam je na vrhu vzpona prikazala tabla z označbo za kamp. »Ajde, Gianni, teraj pogledat, ali imajo prostor za nas in koliko bi nam ga zaračunali!« smo bili složni. Vesta, doktor Pavle in draga Marinka, zdaj vama lahko povem, samo vodo jezera sem videla in zavetrje v borovcih, ko vaju nisem hotela slišati z željo po sobi s čistimi rjuhami in večjemu udobju. Nazadnje smo bil veseli vsi, da smo spali tu, tudi vidva. Spomin na Marinkin tatu, ki ga »ketna« je odtisnila na nogo, na čofotanje v jezeru ob védenju, da Janez in Jože kuhata, na domače vino zvečer, ki je priklicalo smeh na usta, in gosli, ki so pod Pavletovimi rokami zaigrale, to je luksuz prve kategorije. Ko sem legla, sem prisluhnila zvokom lahnega vetra in občasnemu kapljanju drobne dežja. Preutrujenost ali pričakovanje, kaj mi je spanec vzelo?

Se nadaljuje ...
Napisali Andreja in Aneta

Akcija za Sveto deželo 6. 10. 2011 do 5. 12. 2011

- 500 € Tatjana Kobi
- 100 € Jurij Slamnik
- 50 € Nika Beravs, Vlasta Globevnik, NN;
- 40 € Jožica Ipavec
- 30 € Alenka Ostanek, Marija Resman, Marta Rešetič;
- 20 € Evica Celec, Ervin Godunc, Zlata Kovač, Stanislav Stanič, Talica Školaris, Ivan Štern;
- 15 € NN, Jože in Štefka Prah;
- 10 € Primož Cevc, Danijela Halegler, Marija Rebec, Nika Zucchiati;
- 5 € Verena Drevinar, Sonja Križaj, Cvetka Maršič;

Bog povrni!

Uredila Tatjana

V spomin prelatu g. Franciju Vrhuncu

Človek je romar, ki se skozi svoje življenje pripravlja na končno in edino veliko romanje, na povratek v naročje Njega, ki je začetnik in konec in h kateremu se stekajo vse usode, hrepenjenja, iskanja in celotna zgodovina vsega, kar je in kar bo ustvarjeno. Na popotovanjih skozi čas, ki nam je določen, tako srečujemo nešteto ljudi in mnogi med njimi so za nas le bežni znanci, bežni utrinki, ki zažarijo in spet izginejo ... Toda med njimi so po skrivnostni previdnosti tudi taki, za katere globoko v srcu vemo, da nam jih je na pot poslal On, ki ima v rokah vse nitke naših življenj. Taka oseba ste bili na straneh naših src tudi Vi, spoštovani prelat Franci, ki ste nam postali duhovni vodja, ko smo se prvič srečali na romanju v Sveto deželo. Tega v tistih trenutkih, polnih neopisljivih doživetij, nismo čutili zavestno, toda seme vaših bogatih duhovnih misli je bilo vrženo v brazde naših duš, ki so pričakovale spodbude in tolažbe. Postali smo prijatelji in postali smo družina, ki so jo vezala vsakoletna srečanja in skupna romanja.

»Imate pripravljen kovček?« je vprašanje, ki ni nič posebnega na romanjih. Velikokrat smo ga slišali iz vaših ust, g. Franci, ko ste nas vodili po svetu in po naši državi. V začetku smo seveda pomislili na svojo prtljago, kmalu pa ne več. Ta kovček, ki mora biti vedno pripravljen, je kovček dobrih del, ki ga moramo imeti vedno s seboj, polnega, ker nikoli ne veš ne dneva ne ure, ste nas opominjali.

Tudi vi ste ga imeli s seboj. Velikega in čisto Miklavževega. Celo svoje življenje ste vlagali vanj in Božja previdnost je občudovanja vredna. Vaš kovček dobrih del vam je pomagal polniti sam sveti Miklavž, saj ste pod njegovim patronatom v ljubljanski stolnici živeli vrsto let. Naše zadnje skupno srečanje je bilo prav pri sv. Miklavžu pod Nanosom in vaš odhod k nebeškemu očetu se je končal v Miklavževi domo-

vini, prav blizu Myre, kraja, kjer je domoval sv. Nikolaj, ki ste ga imeli za vzor. V vašem kovčku je skrito toliko spodbudnih besed za vaše znane in neznane prijatelje, romarje, mamice hudo bolnih otrok, veliko pozornosti in preprostosti, iskrenega veselja, ki ste nam ga dajali, ter dobrote, ki je žarela iz vas. Ob spoznavanju vsakršne človekove revščine, trpljenja, krivic bi človek kar obupal. Vi pa niste. Kazali ste na tistega, ki je vso to bedo vzel nase, in bili ste tako zelo prepričljivi v vašem slavljenju evharistije. V globoki ponižnosti ste prav v njej iskali pomoč in tolažbo, da ste lahko skrivaj kot sv. Miklavž polnili svoj kovček in na to najpopolnejše slavljenje Boga nevsiljivo navajali tudi nas. Hvala vam, da ste nam svete skrivnosti znali tako približati.

In spet je bila na delu velika Božja previdnost. Vaši zadnji zemeljski koraki so bili usmerjeni prav v iskanje lepega kotička v naravi, kjer bi lahko imeli sveto evharistijo. Kraj, kamor ste tolikokrat romali, kraj, ki je prežet z navzočnostjo sv. Miklavža in apostola Pavla, je bil zadnje parkirišče vašega kovčka dobrih del, ki je edini, ki kaj velja pred Božjim obličjem, kot ste nam velikokrat rekli.

Hvaležni smo Bogu, da smo vas pred štirinajstimi leti spoznali na tisti ladji, ki je plula proti Sveti deželi. V vsem tem času ste nam bili velika opora, duhovni vodja in zgled slavljenja Gospoda. Verjamemo, da se že v polnosti veselite pri njem. Hvala vam, da se z vašo pomočjo tudi naši kovčki polnijo z dobrimi deli.

Hvaležni romarji

Romanje k trem francoskim svetnicam

Razburljiv začetek romanja, zbiranje na šestem peronu ljubljanskega kolodvora ob uri, ko so se v našo prestolnico zgrnili dijaki in študenti. Zamuda vlaka je bila tokrat blagoslov za Stanota in Mileno, ki sta skladno s prvim obvestilom računala na odhod šele tri ure kasneje. Še dobro, da je p. Peter opremljen s sodobnim pametnim telefonom in je lahko z njim poiskal njuno telefonsko številko ter ju zadnji hip opozoril na spremembo. Vlak je le hipec moral počakati in naša romarska pot k trem francoskim svetnicam sv. Bernardki, sv. Mali cvetki in sv. Katarini Labouré se je pričela. Zasedli smo dva kupeja, v katerih smo se udobno namestili. Sledilo je spoznavanje družbe, dokler nismo na ležalnikih dokaj udobno zaspali in se naslednje jutro prebudili v Alpah. Sinje nebo in zasneženi obronki gora so vzbudili v nas radostno navdušenje. Prvi del poti se je končal na postaji v Zürichu, kjer smo prestopili na vlak za Karlsruhe. V nemškem mestu smo vstopili na zelo hiter TGV vlak, s katerim smo odbrzeli v Pariz. Poti pa še ni bilo konec. Večer prvega dne smo preživeli na zadnjem delu poti v Normandijo do mesta Lisieux. Ko smo v mraku izstopili iz vlaka v domačem mestu sv. Terezije Deteta Jezusa, smo najprej zagledali nebeško modro osvetljeno kupolo bazilike, ki se nad

njim dviga. Prispeli smo na prvi cilj našega romanja k trem francoskim svetnicam. Namestili smo se v romarskem domu Eremitage Sainte Therese ob karmelu, v katerem je živela Mala cvetka. Pri večerji nas je ganila molitev, ki jo je z ubranim petjem vodila skupina mladih deklet. Izkazalo se je, da gre za skupnost prostovoljk s celega sveta, ki skrbijo za romarski dom in strežejo romarjem. Poleg naše skupine je bilo tam tudi več drugih skupin z vsega sveta, zaradi česar smo lahko doživeli bogastvo naše Cerkve, ki je dosegla vse ljudi. To so odražale tudi prostovoljke, pretežno temnopolta in azijska dekleta, kar je bilo v Evropi morda presenetljivo, toda glede na strašni upad vernosti v Evropi verjetno nakazuje prihodnost Cerkve. Prvi večer smo zaključili s sveto mašo v romarski kapeli. Ko smo cel dan in noč potovali, se je tudi naša duša počasi pripravljala na srečanje s sv. Terezijo Deteta Jezusa.

V dopoldnevu naslednjega dne smo najprej poromali v karmel, kjer leži nestrohnjeno telo sv. Terezike. Veliko svežega cvetja kaže, da jo imajo ljudje radi in jo redno obiskujejo, kar je bilo mogoče

opaziti kljub novembrskemu zatišju. Sprehodili smo se po prijaznih ulicah mesta, ki ga krasi veliko cvetličnih gredic in vrtnic. Obiskali smo domačo župnijsko cerkev ter hišo, v kateri je do vstopa v karmel živela Mala cvetka. Vrhunec prvega dne smo doživeli z obiskom bazilike, ki so jo Francozi postavili za svojo priljubljeno svetnico. V zgornji cerkvi je na glavnem oltarju

upodobljen Jezus, dobri pastir, ob njem božja Mati Marija in sv. Terezija Deteta Jezusa, vsi z odprtimi rokami vabijo. Križ nad relikvijami sv. Terezike je tudi nenavaden: Jezus z odprtimi rokami stopa s križa. Opazimo pa lahko še nekaj: razstavljenih je več fotografij Male cvetke, otroka, ki ima vedno prijeten nasmeh. V spodnji cerkvi smo se udeležili svete maše v francoskem jeziku. Tudi če zaradi francoščine nismo skoraj nič razumeli, smo mogli neizmerno uživati ob občudovanju čudovitega mozaika, ki je upodobil sporočilo Male cvetke. Na glavnem oltarju je upodobljena sv. Terezika z razprtimi rokami v nebesih, na vsaki strani so trije angeli, na vrhu mavrica in napis: »Oh! Je l'aime, mon Dieu, je vous aime!« (Oh, ljubim ga, mojega Boga, ljubim vas). In vrtnice vsepovsod, mozaik v barvah, nežnih kot pomlad, prosojnih, kot bi skozi sijala svetloba. Veliko motivov cvetja, narcis, lilij, mačic in razigranih ptičev. Da, razigrano je bilo tam, otroško lepo. Klopi so nizke, preprostih linij, vabijo k poni-

žni drži pred Gospodom. Motivi na stranskih ulicah ponazarjajo življenje sv. Terezike Deteta Jezusa. Veliko je sinjemodne barve, nebeško lepo. V baziliki je tudi kripta njenih staršev, blaženih zakoncev Ludvika in Zelij Martin. Doživetje prvega dne zaključujemo z molitvijo na priložnostni podobici: »Sv. Terezija, majhna cvetka, prosim Te, utrgaj vrtnico z nebeških vrtov in pošlji mi jo s sporočilom ljubezni. Prosi Boga, da mi nakloni to, kar prosim, in povej mu, da ga bom ljubila vsak dan bolj in bolj. Amen.«

V Parizu smo se srečali s p. Marijem Osredkarjem, profesorjem osnovnega bogoslovja, odličnim poznavalcem francoske prestolnice, ki nas je vodil v naslednjih dneh. Dan smo sklenili z obiskom prve turistične točke, znamenitega Eifflovega stolpa, ki smo ga uzrli s trga Trocadero. Večerni pogled na eno najlepših svetovnih prestolnic nas je navdal z veselimi pričakovanjem doživetij, ki so še sledila.

Se nadaljuje ...

J. B.

Edinstveno romanje v Ukrajino: Kijev, Odesa in polotok Krim

Letalo, vlak, avtobus
25. maja do 1. junija 2012

Romanje v slovanski svet naše skupne krščanske dediščine

Namen romanja je odkriti globino krščanstva v Ukrajini in obiskati **sv. Klemena Rimskega** na Krimu. Je hkrati nadaljevanje lanskega romanja po vzhodni Ukrajini.

1. dan: petek, 25. 5.

– Polet z nizkocenovnim prevoznikom iz Benetk v Kijev. Odhod avtobusa na letališče iz Ljubljane bo ob 14.00.

Prihod v Kijev, prevoz na postajo in nočni vlak v Odeso, spalniki po 4 v kupeju. Zaradi kratkega vmesnega časa ta dan ni hrane na programu. Vsak poskrbi zase.

2. dan: sobota, 26. 5. – Ob 8.50 prihod vlaka v Odeso, zajtrk, ogled mesta: Ulica Gogolja, Primorski bulvar, Potjomkinovo stopnišče, spomenik Richelieu, pristanišče, Francoski bulvar, Arkadija, cerkev Gospodovega spremenjenja, vožnja skozi zgodovinski del: operna hiša Deribasovska cesta, spomenik grofa Voroncowa. Namestitev v hotelu. Pro-

sti čas, sveta maša. Možnost obiska operne predstave. Večerja, prenočevanje.

3. dan: nedelja, 27. 5. – zajtrk, sveta maša v katoliški cerkvi; obisk katakomb v Odesi, popoldne obisk muzeja, prosto, zgodnja večerja, vožnja na postajo in nočni vlak za Simferopol na polotoku Krimu.

4. dan: ponedeljek, 28. 5. – Prihod v Simferopol, zajtrk, vožnja na Bahčisaraj, obisk

Svjato– uspenskijskega samostana, ogled palače Bahčisaraj, studenec solza. Popoldne vožnja

v Sevastopol, avtobusna vožnja skozi mesto: Knežje pristanišče, Trg Nahimov, Obmorski bulvar, spomenik potopljenih ladij itd. Večerja, prenočevanje.

5. dan: torek, 29. 5. –

Izlet na Jalto. Sveta maša v katoliški cerkvi. Sprehod skozi mesto:

Obmorski bulvar, armenska cerkev, pravoslavna cerkev sv. Aleksandra. Popoldne obisk palače Livadija – poletna rezidenca carja Nikolaja II. Obisk palače Voroncov v Alupki – romantičen arhitektonski spomenik Krima. Povratek v Sevastopol, večerja, prenočevanje.

6. dan: sreda, 30. 5. – Obisk cerkve

sv. Klemena Rimskega, sveta maša; obisk naravnega zaščitenege območja »Šersones Tavrišes«. Vodenje skozi Balaklavo, Genovska trdnjava, cerkev 12 apostolov. Ogled vojaško-mornariškega kompleksa »Balaklava«, edinstvena podzema tovarna za obnovo in opremo podmornic iz časov hladne vojne, vožnja na postajo, večerja, nočni vlak v Kijev, spalniki po 4.

7. dan: četrtek, 31. 5. – Dopoldne prihod v Kijev, zajtrk. Ogled mesta: katedrala sv. Vladimirja, operna hiša, zlata vrata, Trg sv. Modrosti, Trg Mihaela, spomenik kneginje Olge, samostanska cerkev sv. Mihaela z zlatimi kupolami, hrib starega Kijeva, Hreščentikov bulvar. Obisk cerkve sv. Cirila (freske iz 12. stoletja), slike in ikone Mihaela Vruble. Popoldne še obisk katedrale sv. Modrosti, sveta maša, večerja, namestitev v hotelu in prenočevanje.

8. dan: petek, 1. 6. – Sklepna sveta maša, obisk Kijevsko-Pečerske lavre: vrata Svete Trojice, Marijino zaspanje, svete katacombe in meniške votline. Popoldne odhod na letališče in polet v Benetke s pristankom ob 17.45, nadaljevanje z avtobusom v Ljubljano.

Program vsebuje: eno nočitev v Odesi, dve v Sevastopolu, eno v Kijevu, tri noči v spalnikih na vlakcu (kupeji po 4 postelje), zaj-

trki, pet večerij v hotelskih restavracijah od 2. do 7. dne, vstopnine na mestih, ki so navedena v programu. Letalski prevoz Benetke–Kijev in nazaj, avtobusni prevozi, zavarovanje Elvia.

V programu ni všteto: večerja prvi dan zaradi časovne stiske, pijača in osebni izdatki.

CENA: 855 € (za člane društva) – za udeležbo 45 oseb in več; če je udeležba pod 45, se cena zviša za 40 €.

Prijava in način plačila: Plačilo je lahko v treh obrokih. Ob prijavi 300 € (šele ob vplačilu je prijava sprejeta!)

do 1. 4. 2012 – 300€

dokončno do 10. maja 2012.

Zaradi vnaprejšnjih rezervacij letala in vlaka so potrebne čimprejšnje prijave, sicer pa do zasedbe mest: **do 10. januarja 2012.**

Ob prijavi potrebujemo: priimek in ime (kot je v potnem listu), naslov, pošta, rojstni datum, telefon, številka potnega lista in do kdaj velja.

DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE
V SLOVENIJI

Tržaška 85, SLO - 1000 Ljubljana,

REPUBLIKA SLOVENIJA

Tel.: +386.(0)1.24.44.250,

fax.: +386 (0)1.24.44.251;

GSM: 041.669.134

<http://www.sveta-dezela.si>

e-mail: komisariat@rkc.si

TRR: 05100-8010149684

ID.DDV: SI67460607 (davčni zavezanec)

S KLARO ASIŠKO PO POTI EVANGELIJA Koledarček z navedki svetopisemskih beril za vsak dan

Kot vsako leto smo tudi letos pripravili koledarček z ilustracijami s. Chiare Amate iz Milana, ki s simpatičnimi figuricami redovnikov in redovnic pokaže na posamezne prvine posvečenega življenja. Ker obhajamo Klarino leto, ilustracije spremljajo še stavki iz Klarinega vodila, ki nagovarjajo tudi tiste, ki živijo zunaj klariških samostanov. V koledarčku so poleg splošnih navedeni tudi frančiškanski godovi in prazniki. Za vsak dan pa so na voljo tudi navedki beril, psalmov in evangelijev. Format je takšen, da gre tudi v žepno izdajo Svetega pisma.

Format: **13 x 10 cm,**

Obseg: **32 strani**

Cena: **1,00 €** (za bralce Brata Frančiška do 31. januarja 2012 - 5 izvodov samo **4 €**)

PRIHAJA

Kenan B. Osborne OFM
FRANČIŠKANSKO INTELEKTUALNO IZROČILO

Frederic Manns OFM
SIMFONIJA BESEDE (biblična teologija)

Christian Gostečnik OFM
GOVORICA TELESA V PSIHOANALIZI

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**

Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si

<http://ofm.rkc.si/zbf/>